Viața veșnică

Willem Johannes Ouweneel

© EPV, Online începând de la: 08.10.2018, Actualizat: 08.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Bibeltext: Traducerea GBV 2001 (© GBV România)

Prefaţă

Am scris deja odinioară, că pentru fiecare caiet nou al acestei serii [remarca redacţiei: este vorba de o serie de articole sub titlul *Ce învaţă Biblia?* în care s-au tratat diferite teme de bază ale Bibliei] am vrut să văd un îndemn clar din partea Domnului. În ultimele luni El m-a preocupat sub diferite forme în mod deosebit cu tema minunată „Viaţa veşnică". Studiile care au rezultat din aceasta sunt cuprinse în caietul acesta. Trebuie însă să atrag atenţia că această temă este una din temele cele mai bogate şi mai profunde, dar şi una din temele cele mai grele ale Sfintei Scripturi, şi de aceea nu a putut deveni un studiu simplu şi cu atât mai puţin complet. Nu la întâmplare tocmai această temă a devenit în ultimii 150 de ani (în care Dumnezeu a lăsat să cadă din nou deplin lumina pe această temă biblică veche) cu regret prilejul divergenţelor de păreri profunde şi al sciziunilor triste între creştini. Această broşură a fost scrisă înainte de toate cu încrederea, că trebuie să fie posibil să se pună la inimă lecţiile din trecut şi într-un fel de gândire smerit, spiritual să împărtăşim gânduri referitoare la viaţa veşnică, cu supunere absolută faţă de Scriptură. Rugăciunea mea este ca broşura aceasta să fie o contribuţie la un astfel schimb de idei.

De Bilt, 1977, Emmalaan

1. Cuvântul vieții

»Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca Tu să fi făcut pământul și lumea, din veșnicie« (Psalmul 90.2 „(90:2) ? Mai înainte de a se fi născut munţii şi ca Tu să fi format pământul şi lumea, din eternitate în eternitate Tu eşti Dumnezeu."), cu mult înainte când »stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie« (Iov 38.7 „(38:7) când stelele dimineţii cântau împreună şi toţi fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie?"), la punerea temeliilor lumii, da, cu mult înainte de a fi create »stelele dimineții«, fiii lui Dumnezeu, înainte de timpurile veșniciei (2 Timotei 1.9 „(1:9) El ne-a mântuit şi ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu potrivit faptelor noastre, ci potrivit propriului Său plan şi harului care ne-a fost dat în Hristos Isus mai înainte de timpurile veacurilor,"), era Dumnezeu; și El era *Dumnezeul cel viu* (Matei 16.16 „(16:16) Şi Simon Petru, răspunzând, a spus: „Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu"."). Din veșnicie acest Dumnezeu era Dumnezeul triunitar, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și din veșnicie cele trei Persoane ale Dumnezeirii aveau viață în Ele însele. »Tatăl are viață în Sine« (Ioan 5.26 „(5:26) Pentru că, după cum Tatăl are viaţă în Sine, tot aşa a dat şi Fiului să aibă viaţă în Sine."). Despre Fiul, care »este în sânul Tatălui« (Ioan 1.18 „(1:18) Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut."), și care este numit »Cuvântul«, se spune: »La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu ... În El era viața« (Ioan 1.1-4 „(1:1) La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu. (1:2) Acesta era la început cu Dumnezeu. (1:3) Toate au fost făcute prin El, şi fără El n-a fost făcut nimic din ce a fost făcut. (1:4) În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor."). Și despre »Duhul cel veșnic« (Evrei 9.14 „(9:14) cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuşi jertfă fără pată lui Dumnezeu, va curăţi conştiinţa voastră de fapte moarte, ca să-I slujiţi Dumnezeului celui viu!") se spune că El este »Duhul vieții« și că »Duhul este viață« (Romani 8.2,10 „(8:2) Pentru că legea Duhului de viaţă în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului şi a morţii." „(8:10) Dar, dacă Hristos este în voi, trupul este muritor din cauza păcatului, dar duhul este viaţă, datorită dreptăţii.").

Dumnezeu este deci Dumnezeul veșnic, și El este Dumnezeul cel viu (Această expresie se întâlnește în Noul Testament de 14 ori: Matei 16.16; 26.63 „(16:16) Şi Simon Petru, răspunzând, a spus:

„Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu“.“ „(26:63) Dar Isus tăcea. Şi marele preot, răspunzând, I-a spus: „Te jur pe Dumnezeul cel viu, să ne spui dacă Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu“.“; Faptele apostolilor 14.15 „(14:15) „Oamenilor, de ce faceţi acestea? Şi noi suntem oameni de aceeaşi fire cu voi, vestindu-vă Evanghelia ca să vă întoarceţi de la aceste deşertăciuni la Dumnezeul cel viu, care a făcut cerul şi pământul şi marea şi toate cele care sunt în ele;“; Romani 9.26 „(9:26) Şi va fi: În locul unde li s-a spus: «Voi nu sunteţi poporul Meu», acolo vor fi numiţi fii ai Dumnezeului celui viu“.“; 2 Corinteni 3.3; 6.16 „(3:3) fiind arătaţi că sunteţi epistolă a lui Hristos, alcătuită prin slujba noastră, scrisă nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe table de piatră, ci pe table de carne, ale inimii.“ „(6:16) Şi ce înţelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Pentru că voi sunteţi un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei şi voi umbla între ei; şi voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu“.“; 1 Tesaloniceni 1.9 „(1:9) pentru că ei înşişi istorisesc despre noi ce intrare am avut la voi şi cum v-aţi întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiţi unui Dumnezeu viu şi adevărat“; 1 Timotei 3.15; 4.10 „(3:15) iar dacă voi întârzia, ca să ştii cum trebuie să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este Adunarea Dumnezeului celui viu, stâlp şi temelie a adevărului.“ „(4:10) deoarece pentru aceasta ne ostenim şi suntem defăimaţi, pentru că ne-am pus speranţa într-un Dumnezeu viu, care este Mântuitor al tuturor oamenilor, mai ales al credincioşilor.“; Evrei 3.12; 9.14; 10.31; 12.22 „(3:12) Luaţi seama, fraţilor, ca nu cumva să fie în cineva dintre voi o inimă rea de necredinţă, ca să se depărteze de la Dumnezeul cel viu,“ „(9:14) cu cât mai mult sângele lui Hristos, care prin Duhul etern S-a oferit pe Sine Însuşi jertfă fără pată lui Dumnezeu, va curăţi conştiinţa voastră de fapte moarte, ca să-I slujiţi Dumnezeului celui viu!“ „(10:31) Este înfricoşător să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!“ „(12:22) ci v-aţi apropiat de muntele Sion; şi de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc; şi de zecile de mii de îngeri, o strângere în sărbătoare;“; Apocalipsa 7.2 „(7:2) Şi am văzut un alt înger, urcând de la răsăritul soarelui, având pecetea Dumnezeului celui viu; şi a strigat cu glas tare celor patru îngeri, cărora li se dăduse să vatăme pământul şi marea,“. Compară și cu Faptele apostolilor 3.15 „(3:15) şi L-aţi omorât pe Domnul vieţii, pe care Dumnezeu L-a înviat dintre morţi, pentru care noi suntem martori.“, »Inițiatorul (conducătorul) vieții«.). În El vedem ce *este viața veșnică,* viață, care este nu numai eternă, pentru că nu are niciun început și niciun sfârșit, ci este și veșnică în *caracterul* ei, deoarece este viața Dumnezeului veșnic. Viața veșnică este viața Dumnezeului cel veșnic. Însă noi vedem viața veșnică înainte de toate în *una* din cele trei Persoane ale Dumnezeirii, și anume în El, care »a făcut cunoscut« pe Dumnezeu (Ioan 1.18 „(1:18) Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.“), în Fiul de la sânul Tatălui; în El, Cel care era »Cuvântul« (Ioan 1.1 „(1:1) La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu.“), expresia desăvârșită a tot ce este în Dumnezeu și care în același timp este Dumnezeu. Viața veșnică este în Dumnezeu; însă noi o vedem revelată în El, în Cel care a revelat pe Dumnezeu. »Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui.*El este Dumnezeul adevărat și viața veșnică.*« (1 Ioan 5.20 „(5:20) Şi ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat pricepere, ca să Îl cunoaştem pe Cel adevărat; şi noi suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu şi viaţă eternă.“)

În Fiul vedem revelată viața veșnică, căci El Însuși este viața veșnică: »Viața a fost arătată, și noi (spun apostolii) am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată.« (1 Ioan 1.2 „(1:2) (şi viaţa s-a arătat; şi noi am văzut, şi mărturisim, şi vă vestim viaţa eternă, care era la Tatăl şi ni s-a arătat);“) Această viață veșnică era *în* Tatăl (Ioan 5.26 „(5:26) Pentru că, după cum Tatăl are viaţă în Sine, tot aşa a dat şi Fiului să aibă viaţă în Sine.“), dar era, așa cum se spune aici, și *la* Tatăl (așa cum Cuvântul, era *la* Dumnezeu) ca Persoană, diferită de Tatăl. Această Persoană este Fiul Său Isus Hristos. În Fiul vedem nu numai viața veșnică revelată, care era la Tatăl, ci El Însuși este viața veșnică, care era la Tatăl; căci apostolul vorbește aici evident despre Persoana lui Hristos, despre ceea ce »era de la început, ce am auzit, ce*am văzut* cu ochii noștri, ce *am privit* și ce *am pipăit* cu mâinile noastre, cu privire la *Cuvântul vieții.*« (1 Ioan 1.1 „(1:1) Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am contemplat şi ce au pipăit mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieţii“) Acest ce era vizibil și pipăibil era Persoana despre care Ioan spune: »Și Cuvântul S-a făcut carne și a locuit printre noi (și noi am privit slava Lui,

o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl) plin de har și de adevăr.« (Ioan 1.14„(1:14) Şi Cuvântul S-a făcut carne şi a locuit printre noi (şi noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl), plin de har şi de adevăr;“)

»Dumnezeul nostru este în ceruri« (Psalmul 115.3 „(115:3) Dar Dumnezeul nostru este în ceruri: tot ce I-a plăcut a făcut.“), și de aceea viața veșnică este principial ceva ceresc. Hristos Însuși ne face clar, că viața veșnică face parte din »lucrurile cerești« (Ioan 3.12-16 „(3:12) Dacă v-am spus cele pământeşti şi nu credeţi, cum veţi crede dacă vă voi spune cele cereşti? (3:13) Şi nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel care a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer. (3:14) Şi, cum a înălţat Moise şarpele în pustiu, aşa trebuie să fie înălţat Fiul Omului, (3:15) pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă eternă. (3:16) Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă eternă.“). Dar El explică totodată, că viața veșnică, în ceea ce privește natura ei, din această cauză a fost un lucru total necunoscut, atâta timp cât Dumnezeu nu S-a revelat în Fiul Său. Nimeni nu poate înțelege lucruri cerești, și nu le poate vesti, decât numai Persoanele cerești, divine. Nimeni altul decât numai singurul Fiu născut, care este în sânul Tatălui, (Ioan 1.18 „(1:18) Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.“) și Duhul, care cercetează toate lucrurile, chiar și adâncimile lui Dumnezeu (1 Corinteni 2.10 „(2:10) Iar nou Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său, pentru că Duhul cercetează toate, chiar adâncimile lui Dumnezeu.“), au revelat lucrurile cerești: »Noi (Fiul și Duhul) vorbim ce știm, și mărturisim ce am văzut ... (cu privire) ... lucrurile cerești. ... Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul Omului, care *este în cer*.« (Ioan 3.11-13 „(3:11) Adevărat, adevărat îţi spun: noi vorbim ce ştim şi mărturisim ce am văzut, şi voi nu primiţi mărturia noastră. (3:12) Dacă v-am spus cele pământeşti şi nu credeţi, cum veţi crede dacă vă voi spune cele cereşti? (3:13) Şi nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel care a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer.“) Nimeni mai înainte, abia din gura Fiului am auzit ce este viața veșnică după natura ei.

Aceasta nu este totul. »Lucrurile cerești« cuprind mult, însă ele se referă înainte de toate*la Casa Tatălui* (Ioan 14.2 „(14:2) În casa Tatălui Meu sunt multe locuinţe. Dacă nu ar fi aşa, v-aş fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc;“). Viață veșnică este viața casei Tatălui, unde Persoanele divine*se cunosc* din veșnicie, *se iubesc* și *au părtășie* unele cu altele (Ioan 17.3,23 „(17:3) Şi aceasta este viaţa eternă, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.“ „(17:23) Eu în ei şi Tu în Mine; pentru ca ei să fie făcuţi desăvârşiţi spre a fi una, ca să cunoască lumea că Tu M ai trimis şi că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.“; 1 Ioan 1.3 „(1:3) ce am văzut şi am auzit vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi comuniune cu noi; şi comuniunea noastră este în adevăr cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos.“). Viața veșnică este viața al cărei domiciliu este un loc al *slavei* pure. Noi auzim despre slava pe care o avea Fiul la Tatăl înainte de a fi lumea (Ioan 17.5 „(17:5) şi acum glorifică-Mă Tu, Tată, la Tine Însuţi, cu gloria pe care o aveam la Tine mai înainte de a fi lumea.“); despre slava Tatălui; și despre Duhul slavei (1 Petru 4.14 „(4:14) Dacă sunteţi batjocoriţi pentru Numele lui Hristos, ferice de voi, pentru că Duhul gloriei şi al lui Dumnezeu Se odihneşte peste voi.“).

În această slavă a lui Dumnezeu vedem în principal două aspecte:

- **1 Ioan 1.5:** Vestea, pe care am auzit-o de la El, și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e *lumină*, și în El nu este întuneric.

- **1 Ioan 4.8,16:** Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este *dragoste*.

Aceasta a fost din veșnicie așa: El a fost din veșnicie lumină și El a fost dragoste. Dar lumina a

luminat numai pentru Dumnezeu Însuși; El locuia într-o lumină de care nu te poți apropia (1 Timotei 6.16 „(6:16) El care singur are nemurirea, locuind într-o lumină de care nu te poţi apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea; Lui fie onoare şi putere eternă! Amin.“). Și dragostea nu avea nici un alt subiect în afara triunității lui Dumnezeu. Dragostea Tatălui – oricât este ea de desăvârșită și de nemărginită – era numai pentru Fiul, care era în sânul Lui, locul familiar al dragostei. (Ioan 1.18 „(1:18) Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.“) Acesta, adevărata Înțelepciune, era zi de zi plăcerea Sa, desfătându-Se totdeauna înaintea Sa (Proverbe 8.30 „(8:30) atunci eu Îi eram meşter şi zilnic eram desfătarea Sa, veselindu-mă întotdeauna înaintea Lui,“). În afara lui Dumnezeu nu era nimeni și nimic altceva.

»Căci la Tine este izvorul vieții« (Psalmul 36.9 „(36:9) Pentru că la Tine este izvorul vieţii; în lumina Ta vom vedea lumina.“) – dar din acest izvor nu s-a făcut cunoscut nici o viață ființelor create, înainte ca »puterea veșnică a lui Dumnezeu și dumnezeirea Lui« (Romani 1.18 „(1:18) Pentru că mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei neevlavii şi nedreptăţi a oamenilor, care înăbuşă adevărul în nedreptate.“) să se facă descoperite în lucrurile create. Atunci a venit momentul, când Dumnezeu a chemat »lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi« (Romani 4.17 „(4:17) (după cum este scris: „Te-am rânduit tată al multor naţiuni“) înaintea lui Dumnezeu, pe care L-a crezut, care dă viaţă celor morţi şi cheamă cele care nu sunt ca şi cum ar fi;“); atunci puterea și înțelepciunea divină au ieșit la iveală, și îngerii au scos strigăte de bucurie (Iov 38.7 „(38:7) când stelele dimineţii cântau împreună şi toţi fiii lui Dumnezeu strigau de bucurie?“). Razele luminoase ale *luminii* lui Dumnezeu au ieșit la iveală, și oamenii au mărturisit cu mulțumire: »În lumina Ta vom vedea lumina« (Psalmul 36.9 „(36:9) Pentru că la Tine este izvorul vieţii; în lumina Ta vom vedea lumina.“). Dovezi clare ale *dragostei* lui Dumnezeu au fost date inimilor care au fost primitoare de ele și care au înțeles vocea Sa: »Te-am iubit cu o iubire veșnică« (Ieremia 31.3 „(31:3) Domnul mi S-a arătat de departe, zicând:„Da, te-am iubit cu o iubire eternă; de aceea, te-am atras cu îndurare.“). »În multe rânduri și în multe chipuri« (Evrei 1.1 „(1:1) Dumnezeu, după ce le-a vorbit odinioară în multe rânduri şi în multe feluri părinţilor prin profeţi,“) lumina lui Dumnezeu și dragostea Lui pentru oameni a fost arătată, așa că nici un om păcătos nu avea vreo scuză, dacă el nu a glorificat pe Dumnezeu în măsura în care El S-a revelat și cum a auzit »vocea Dumnezeului cel viu« (Deuteronomul 5.26 „(5:26) Căci care fiinţă, din orice carne, a auzit glasul Dumnezeului celui viu vorbind din mijlocul focului, ca noi, şi a trăit?“).

Dar cu toate că Dumnezeu era cunoscut ca »Dumnezeul cel viu și Împăratul veșnic« (Ieremia 10.10 „(10:10) Dar Domnul Dumnezeu este adevăr, El este Dumnezeul cel viu şi Împăratul eternităţii. De furia Lui se cutremură pământul şi naţiunile nu pot suporta mânia Lui.“), *viața* nu era încă »descoperită«! Și prin aceasta și *lumina* și *dragostea* erau departe de a descoperii deplina lor natură. (1 Ioan 1.2 „(1:2) (şi viaţa s-a arătat; şi noi am văzut, şi mărturisim, şi vă vestim viaţa eternă, care era la Tatăl şi ni s-a arătat);“) »Adâncimile lui Dumnezeu« nici pe departe nu au fost cercetate (1 Corinteni 2.10 „(2:10) Iar nou Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său, pentru că Duhul cercetează toate, chiar adâncimile lui Dumnezeu.“). »Harul și adevărul« nu »veniseră« încă (Ioan 1.17,18 „(1:17) pentru că legea a fost dată prin Moise; harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos. (1:18) Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.“), și Dumnezeu nu era încă »făcut cunoscut« cu adevărat. Legea a fost într-adevăr dată prin Moise, și Legea a făgăduit viață acelora care o vor respecta (Leviticul 18.5 „(18:5) Să ţineţi deci rânduielile Mele şi judecăţile Mele prin care omul, dacă le va împlini, va trăi prin ele: Eu sunt Domnul.“); dar Evanghelia încă nu exista, prin care »viața și neputrezirea« trebuiau »aduse la lumină« (2 Timotei 1.10 „(1:10) iar acum ne-a fost făcut cunoscut prin arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos, care a desfiinţat moartea şi a adus la lumină viaţa şi neputrezirea, prin Evanghelie;“), după ce »Domnul nostru Isus Hristos« *S-a arătat*. Puterea veșnică a lui Dumnezeu și dumnezeirea Lui erau văzute în creația Sa (Romani 1.20 „(1:20) fiindcă, de la creaţia lumii, lucrurile Sale nevăzute se văd, fiind înţelese de minte prin lucrurile făcute, la fel şi eterna Sa putere şi divinitate – încât ei să fie fără scuză.“), dar

Dumnezeu Însuși nu a fost văzut niciodată de nici o creatură (om sau înger); nimeni nu a privit vreodată Ființa Sa sau slava Sa (Ioan 1.18 „(1:18) Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.“). Nimeni nu a văzut vreodată lumina lui Dumnezeu, și nici n-o putea vedea cineva – căci ea este »de nepătruns« (1 Timotei 6.16 „(6:16) El care singur are nemurirea, locuind într-o lumină de care nu te poţi apropia, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea; Lui fie onoare şi putere eternă! Amin.“) – în afară de Unul, care era în această lumină. (Ioan 1.18 „(1:18) Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.“) Nimeni nu putea face cunoscut pe Tatăl, în afară de Unul, care cunoștea inima Tatălui, deoarece El era singurul Fiu născut al Tatălui, care din veșnicie era la sânul Tatălui.

Însă *că* viața, lumina și dragostea lui Dumnezeu trebuiau să fie descoperite, aceasta era sigur. Aceasta era »*făgăduința* vieții, care este în Hristos Isus« (2 Timotei 1.1 „(1:1) Pavel, apostol al lui Hristos Isus prin voia lui Dumnezeu, potrivit promisiunii vieţii care este în Hristos Isus,“); acolo era *viața veșnică,* că »Dumnezeu, care nu poate minți, *a făgăduit-o înainte de veșnicii*« (Tit 1.2 „(1:2) în speranţa vieţii eterne pe care Dumnezeu, care nu poate să mintă, a promis-o mai înainte de timpurile veacurilor;“). »Aceasta este făgăduința, pe care El ne-a făcut-o: *viața veșnică*«. (1 Ioan 2.25 „(2:25) Şi aceasta este promisiunea pe care El ne-a dat-o: viaţa eternă.“). Din veșnicie, înainte să înceapă epocile, înainte să înceapă timpul, înainte să fi existat îngeri sau oameni, Dumnezeu a făgăduit viața veșnică Aceluia care este viața veșnică, și în El nouă, care »am fost rânduiți pentru viața veșnică« (Faptele apostolilor 13.46,48 „(13:46) Şi Pavel şi Barnaba au vorbit cu îndrăzneală şi au spus: „Vouă trebuia să vi se vestească întâi Cuvântul lui Dumnezeu; dar, fiindcă voi îl respingeţi şi vă judecaţi voi înşivă nevrednici de viaţa eternă, iată, ne întoarcem spre naţiuni;“ „(13:48) Şi, auzind aceasta, naţiunile se bucurau şi glorificau Cuvântul Domnului; şi atâţia câţi erau rânduiţi la viaţă eternă au crezut.“), cărora El a vrut să dăruiască viața veșnică în și prin Fiul, după planul Lui veșnic. În El, El ne-a ales înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1.4,3 „(1:4) după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără pată înaintea Lui, în dragoste;“ „(1:3) Binecuvântat fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cereşti, în Hristos;“) cu urmarea, că acum El »ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești în Hristos.« Și ce circumscriere ar exprima mai profund și mai bogat, ce sunt aceste binecuvântări cerești, decât viața veșnică?

2. Lumina vieții

Am văzut: viața veșnică este viața conștientă, logică, împlinită, cu simțăminte, cunoscătoare, iubitoare, a lui Dumnezeu Însuși: viața *în* El și viața *în care* umblă El (1 Ioan 5.20 „(5:20) Şi ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat pricepere, ca să Îl cunoaştem pe Cel adevărat; şi noi suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu şi viaţă eternă.“). Numai Fiul, care este Dumnezeu adevărat și viața veșnică, care era la Tatăl (1 Ioan 1.2 „(1:2) (şi viaţa s-a arătat; şi noi am văzut, şi mărturisim, şi vă vestim viaţa eternă, care era la Tatăl şi ni s-a arătat);“), putea să ne reveleze această viață, și cu aceasta pe Dumnezeu Însuși. Aceasta a avut loc atunci când El, Cuvântul, a devenit carne și a locuit între noi și a descoperit slava ca a Singurului născut din Tatăl (Ioan 1.18,17 „(1:18) Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.“ „(1:17) pentru că legea a fost dată prin Moise; harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos.“), și El, singurul Fiu născut, care este în sânul Tatălui, a venit să ni-L facă cunoscut. Prin aceasta »harul și adevărul au venit prin Isus Hristos«, aceasta este expresia cea mai înaltă atât a *luminii* cât și a *dragostei* lui Dumnezeu. »Viața a fost revelată« (1 Ioan 1.2 „(1:2) (şi viaţa s-a arătat; şi noi am văzut, şi mărturisim, şi vă vestim viaţa eternă, care era la Tatăl şi ni s-a arătat);“) și în eficacitatea acestei vieți a devenit vizibilă »lumina«: »În El era viața, și viața era lumina oamenilor« (Ioan 1.4 „(1:4) În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor.“). Adevărul desăvârșit cu privire la Dumnezeu și la Ființa Sa și-a

găsit expresia în El, Cel care a spus: »Eu sunt ... adevărul« (Ioan 14.6 „(14:6) Isus ·i-a spus: „Eu sunt calea şi adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.“), și despre care apostolul spunea: »Lumina aceasta era Lumina *adevărată,* care luminează pe orice om, venind în lume« (Ioan 1.9 „(1:9) Lumina adevărată era aceea care, venind în lume, luminează pe orice om.“). Aceasta o spunea despre Acela care a zis: »Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează nu va umbla în întuneric, ci va avea *lumina vieții*« (Ioan 8.12 „(8:12) Isus deci le-a vorbit din nou, spunând: „Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nicidecum nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii“.“) – lumina care este caracterizată de viața Fiului Însuși.

Însă și »harul« a venit prin Isus Hristos (Ioan 1.17 „(1:17) pentru că legea a fost dată prin Moise; harul şi adevărul au venit prin Isus Hristos.“); și »dragostea« lui Dumnezeu a fost revelată, prin aceea că El a trimis în lume pe singurul Lui Fiu (Ioan 3.16,17 „(3:16) Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă eternă. (3:17) Pentru că Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.“) pentru ca noi să trăim (1 Ioan 4.9,10 „(4:9) În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu faţă de noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. (4:10) În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit şi L-a trimis pe Fiul Său ca ispăşire pentru păcatele noastre.“). »Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.« Acum se poate prezenta clar (așa cum face Ioan în scrisoarea sa) ce înseamnă că Dumnezeu este lumină și dragoste (1 Ioan 1.2 „(1:2) (şi viaţa s-a arătat; şi noi am văzut, şi mărturisim, şi vă vestim viaţa eternă, care era la Tatăl şi ni s-a arătat);“), căci același Ioan poate să ne vestească viața veșnică, care era la Tatăl și care ne-a fost descoperită (Apostolii au „trăit“ viața veșnică în sensul din Ioan 1.14 „(1:14) Şi Cuvântul S-a făcut carne şi a locuit printre noi (şi noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl), plin de har şi de adevăr;“ (de aceea: Ioan 4.23 „(4:23) Dar vine un ceas, şi acum este, când adevăraţii închinători se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr; pentru că şi Tatăl caută astfel de închinători ai Lui.“ , »și acum a și venit«); Ioan 6.63,68; 12.49,50; 14.6; 15.15 „(6:63) Duhul este cel care dă viaţă, carnea nu foloseşte la nimic; cuvintele pe care Eu vi le-am vorbit sunt duh şi sunt viaţă.“ „(6:68) Simon Petru I-a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieţii eterne“ „(12:49) Pentru că Eu n-am vorbit de la Mine Însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El Însuşi Mi-a dat poruncă ce să spun şi ce să vorbesc; (12:50) şi ştiu că porunca Lui este viaţă eternă. Deci cele ce vorbesc Eu, aşa vorbesc, cum Mi-a spus Tatăl“.“ „(14:6) Isus ·i-a spus: „Eu sunt calea şi adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.“ „(15:15) Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu ştie ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscut.“.).

»Cuvântul a devenit trup (sau: carne) și a locuit printre noi.« (Ioan 1.14 „(1:14) Şi Cuvântul S-a făcut carne şi a locuit printre noi (şi noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl), plin de har şi de adevăr;“) Dumnezeu a devenit Om și a rămas Dumnezeu. El era mai înainte viața veșnică, care era la Tatăl – era El și pe pământ viața veșnică? El Însuși dă răspunsul: »Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiu al Omului.« (Ioan 5.26,27 „(5:26) Pentru că, după cum Tatăl are viaţă în Sine, tot aşa a dat şi Fiului să aibă viaţă în Sine. (5:27) Şi I-a dat autoritate să facă judecată, pentru că este Fiu al Omului.“) Tatăl avea din veșnicie viață în Sine Însuși; dar nu avea și Fiul din veșnicie viață în Sine Însuși? Fără îndoială: »În El era viața« (Ioan 1.4 „(1:4) În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor.“). Însă după întruparea Sa ca Om El spune, că Tatăl I-a dat să aibă viața în Sine Însuși. De ce? Deoarece El este Fiul Omului; și acest Om a primit de la Tatăl să aibă viață în El Însuși, tot așa cum din veșnicie El ca Fiul veșnic o avea în Sine Însuși. Fiul veșnic la Tatăl era Viață veșnică; Omul Hristos Isus, »Fiul Omului, care este în cer« (Ioan 3.13 „(3:13) Şi nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel care a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer.“), era viața veșnică; și de asemenea Omul glorificat în cer, pe care noi Îl cunoaștem și în care suntem acum, este Dumnezeul adevărat *și* viața

veșnică (1 Ioan 5.20 „(5:20) Şi ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat pricepere, ca să Îl cunoaştem pe Cel adevărat; şi noi suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu şi viaţă eternă.“). El a fost întotdeauna și va fi întotdeauna Viața veșnică.

Însă ce minunat, că El era și în smerirea Lui pe pământ! Omul Hristos Isus era viața veșnică, așa că El, care totodată era Fiul veșnic, putea ca Om s-o împartă cu oamenii. El a *revelat* viața veșnică (1 Ioan 1.2 „(1:2) (şi viaţa s-a arătat; şi noi am văzut, şi mărturisim, şi vă vestim viaţa eternă, care era la Tatăl şi ni s-a arătat);“), și El *a dat* viața veșnică (Ioan 10.28 „(10:28) Şi Eu le dau viaţă eternă; şi nicidecum nu vor pieri niciodată şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea.“). Întreaga Lui viață, de la iesle și până la cruce, era revelarea acestei vieți adevărate. El *a vorbit,* cu privire la viața veșnică: »Tatăl, care M-a trimis, El Însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Și știu, că porunca Lui este viața veșnică, de aceea lucrurile, pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl.« (Ioan 12.49,50 „(12:49) Pentru că Eu n-am vorbit de la Mine Însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El Însuşi Mi-a dat poruncă ce să spun şi ce să vorbesc; (12:50) şi ştiu că porunca Lui este viaţă eternă. Deci cele ce vorbesc Eu, aşa vorbesc, cum Mi-a spus Tatăl“.“) Ucenicii au recunoscut: »Tu ai cuvintele vieții veșnice.« (Ioan 6.68,63 „(6:68) Simon Petru I-a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieţii eterne“ „(6:63) Duhul este cel care dă viaţă, carnea nu foloseşte la nimic; cuvintele pe care Eu vi le-am vorbit sunt duh şi sunt viaţă.“), căci cuvintele, pe care El le-a vorbit către ei erau »duh și viață«. Lucrurile, despre care vorbea El, erau »lucruri cerești« (Ioan 3.12,13 „(3:12) Dacă v-am spus cele pământeşti şi nu credeţi, cum veţi crede dacă vă voi spune cele cereşti? (3:13) Şi nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel care a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer.“), din sfera în care El Însuși umbla; erau lucrurile Casei Tatălui. »Tot ce am auzit de la Tatăl Meu« (Ioan 15.15 „(15:15) Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu ştie ce face stăpânul său; ci v-am numit prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscut.“) v-am făcut cunoscut.

Însă El nu numai a vorbit despre aceasta, ci El Însuși era: El era ceea ce vorbea (Ioan 8.25 „(8:25) I-au spus deci: „Tu cine eşti?“ Isus le-a spus: „Întocmai ceea ce vă şi spun.“). El putea spune: »Eu sunt ... viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. ... Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.« (Ioan 14.6,9 „(14:6) Isus ·i-a spus: „Eu sunt calea şi adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.“ „(14:9) Isus ·i-a spus: „De atâta timp sunt cu voi şi nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl; şi cum spui tu: «Arată-ni-L pe Tatăl»?“) Și aceasta era valabil nu numai pentru aceia care L-au văzut cu ochii naturali, ci și noi cunoaștem pe Tatăl și L-am văzut în Fiul (compară cu Ioan 6.40 „(6:40) Pentru că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine Îl vede pe Fiul şi crede în El să aibă viaţă eternă; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi“.“): noi cunoaștem »strălucirea luminii evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. ... Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric“, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.« (2 Corinteni 4.4,6 „(4:4) în care dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioşilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească pentru ei.“ „(4:6) Pentru că Dumnezeul care a spus: „Lumină să strălucească din întuneric“, El a strălucit în inimile noastre, pentru a da lumina cunoştinţei gloriei lui Dumnezeu pe faţa lui Isus Hristos.“)

»Eu sunt calea, adevărul și viața« (Ioan 14.6 „(14:6) Isus ·i-a spus: „Eu sunt calea şi adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.“) El este *Calea* spre Tatăl, așa că aceia, care merg pe această cale, cunosc acum pe Dumnezeu ca Tată al lor, și această cunoaștere este viața veșnică. El este *Adevărul* cu privire la Tatăl (Ioan 17.3 „(17:3) Şi aceasta este viaţa eternă, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.“) – El a făcut cunoscut pe Dumnezeu -, și porunca Lui este viața veșnică (Ioan 12.50 „(12:50) şi ştiu că porunca Lui este viaţă eternă. Deci cele ce vorbesc Eu, aşa vorbesc, cum Mi-a spus Tatăl“.“). Și El Însuși este *Viața,* viața, așa cum ea poate să ne fie făcută cunoscut nouă oamenilor: »Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.

În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi.« (Ioan 14.10-20)

Inimile noastre se umplu de adorare, dacă urmărim »Viața« pe calea Ei pe pământ. Stăm la ieslea din Betleem și admirăm »dragostea« care a făcut ca Puterea veșnică să se îmbrace într-o astfel de slăbiciune și dependență; admirăm »lumina« în Tânărul din Nazaret, care a fost desăvârșit de ascultător față de părinții Lui și în același timp trebuia să fie în lucrurile Tatălui Său (Luca 2.51,49 „(2:51) Şi a coborât cu ei şi a venit la Nazaret şi le era supus. Şi mama Lui păstra toate cuvintele acestea în inima ei.“ „(2:49) Şi El le-a zis: „De ce M-aţi căutat? Nu ştiaţi că trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?““). Adorăm Mielul lui Dumnezeu, care »în dragoste« S-a unit la Iordan cu rămășița păcătoasă și plină de căință a lui Israel, în timp ce »lumina« s-a revelat prin aceea, că El a împlinit tot ce este drept (Matei 3.15 „(3:15) Şi Isus, răspunzând, i-a zis: „Lasă acum; pentru că aşa se cuvine, să împlinim toată dreptatea“. Atunci ·L-a lăsat.“). Am stat împreună cu El la fântâna din Sihar (Ioan 4) și am văzut »lumina«, care a căzut în conștiința unei sărmane femei samaritene, în timp ce »dragostea« i-a prezentat Darul lui Dumnezeu și apa vie, care curge în viața veșnică (Ioan 4.14 „(4:14) dar cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el izvor de apă, ţâşnind spre viaţă eternă“.“). Stăm cu El înaintea Martei, Cel care la mormântul fratelui ei S-a revelat ca fiind »învierea și viața« (Ioan 11.25 „(11:25) Isus i-a spus: „Eu sunt învierea şi viaţa; cine crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi;“). »Viața« S-a dovedit a fi mai tare decât moartea, și în timp ce »lumina« a alungat mulțimea poporului din casa lui Iair (Luca 8.52-54 „(8:52) Şi toţi plângeau şi o jeleau. Dar El a spus: „Nu plângeţi; pentru că n-a murit, ci doarme“. (8:53) Şi râdeau de El, ştiind că murise. (8:54) Dar El, scoţându-i pe toţi afară şi apucând-o de mână, a strigat, spunând: „Copilă, ridică-te!““), »dragostea« i-a dat înapoi pe fiica lui și văduvei sărmane pe fiul ei (Matei 7.15 „(7:15) Dar păziţi-vă de falşii profeţi, care vin la voi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.“). Noi am admirat »Lumina«, care a îngrozit conștiința cărturarilor (Ioan 8.1-12), care învinovățeau femeia adulteră, în timp ce »dragostea« a lăsat-o să plece cu o atenționare serioasă dar fără s-o pedepsească. L-am adorat când »lumina« a mustrat osteneala pripită și ne la locul ei a unei mame și când »dragostea« în orele celor mai amare dureri ale Lui nu S-a gândit la Sine Însuși, ci a îngrijit ca mama să aibă parte de o casă plină de dragoste și de un ocrotitor credincios (Ioan 19.26,27 „(19:26) Isus deci, văzând pe mama Sa şi pe ucenicul pe care-l iubea stând alături, ·i-a spus mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!“ (19:27) Apoi ·i-a spus ucenicului: „Iată mama ta!“ Şi, din ceasul acela, ucenicul a luat-o la el acasă.“). Noi avem venerație față de »Lumina« care la masa lui Simon a mustrat gazda, și față de »dragostea« care a dat bucurie și siguranță și iertare unei păcătoase, care uda cu lacrimi picioarele Sale (Luca 7.36-50). Noi am văzut »dragostea« Lui (Ioan 11.5 „(11:5) Şi Isus iubea pe Marta şi pe sora ei şi pe Lazăr.“), pe care a savurat-o familia din Betania, și »Lumina«, pe care El a lăsat-o să cadă asupra lăcomiei unui om rău din această casă (Ioan 12.1-8).

Așa de mare este revelarea »Vieții«, ea luminează pe orice om și revelează dragostea lui Dumnezeu (Ioan 1.4,9 „(1:4) În El era viaţa şi viaţa era lumina oamenilor.“ „(1:9) Lumina adevărată era aceea care, venind în lume, luminează pe orice om.“). Dumnezeu este lumină și dragoste – în Cuvântul devenit carne, în Cel care a devenit har și adevăr, admirăm revelarea desăvârșită a luminii și dragostei. (1 Ioan 4.9 „(4:9) În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu faţă de noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.“) Și ce mare este pentru inima mea: tot ce eu văd revelat în Fiul, care a devenit viața mea, căci eu am primit pe Fiul ca viață a mea! (1 Ioan 5.11,12 „(5:11) Şi aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viaţă eternă şi această viaţă este în Fiul Său. (5:12) Cine Îl are pe Fiul are viaţa; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viaţa.“) Aceasta a putut să aibă loc nu numai pentru că viața a fost revelată, ci ea a trecut prin moarte – prin moartea în care eu zăceam în natura mea. Și niciodată »lumina« nu a strălucit mai luminoasă ziua ca în orele de

întuneric, când un Dumnezeu sfânt și drept a fost glorificat în Fiul Omului. (Ioan 13.31 „(13:31) Deci, când a ieşit el, Isus ·a spus: „Acum este glorificat Fiul Omului şi Dumnezeu este glorificat în El.“) Și niciodată »dragostea« nu a fot revelată strălucind mai luminoasă ca în clipa când Hristos a murit, pe când noi eram încă păcătoși (Romani 5.8 „(5:8) dar Dumnezeu Îşi arată propria Lui dragoste faţă de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi.“). Și niciodată »viața« nu s-a arătat mai mult ca atunci când Fiul a dat-o și a luat-o iarăși înapoi. (Ioan 10.17 „(10:17) Pentru aceasta Mă iubeşte Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viaţa, ca din nou să o iau.“)

3. Pâinea vieții

Viața veșnică, care era la Tatăl, ne-a fost revelată, pentru ca prin aceasta noi nu numai să percepem ceva din ea, ci pentru ca s-o primim. (1 Ioan 1.2 „(1:2) (şi viaţa s-a arătat; şi noi am văzut, şi mărturisim, şi vă vestim viaţa eternă, care era la Tatăl şi ni s-a arătat);“) Pentru aceasta a trebuit mai întâi ca Cuvântul să devină carne (Ioan 1.14 „(1:14) Şi Cuvântul S-a făcut carne şi a locuit printre noi (şi noi am privit gloria Lui, glorie ca a Singurului de la Tatăl), plin de har şi de adevăr;“); Fiul a trebuit să devină om (Ioan 5.26 „(5:26) Pentru că, după cum Tatăl are viaţă în Sine, tot aşa a dat şi Fiului să aibă viaţă în Sine.“), și a trebuit să I se dea să posede viața în Sine Însuși ca om, ca să poată s-o împartă cu alți oameni. Însă nu numai aceasta: oamenii, pe care Fiul i-a întâlnit pe pământ, prin păcatele lor umblau într-o stare de moarte (Efeseni 2.1 „(2:1) şi voi eraţi morţi în greşelile şi în păcatele voastre,“). Nu era vorba numai de faptul că oameni pământeni au primit viața cerului, a Casei Tatălui, ci că oameni morți au trecut la viață. Pentru un păcătos mort primirea vieții veșnice trebuie de aceea să includă și: el »nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață« (Ioan 5.24,25 „(5:24) Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu şi crede în Cel care M-a trimis are viaţă eternă şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă. (5:25) Adevărat, adevărat vă spun că vine un ceas şi acum este, când cei morţi vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei care-l vor auzi vor trăi.“). Vestirea vieții veșnice ar cuprinde, că »morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei care L-au auzit vor trăi.« Aceia, care vor auzi glasul Său, vor fi oile Lui: »Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.« (Ioan 10.27,28 „(10:27) Oile Mele aud glasul Meu, şi Eu le cunosc şi ele Mă urmează. (10:28) Şi Eu le dau viaţă eternă; şi nicidecum nu vor pieri niciodată şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea.“) El a venit să dea oilor viața, însă pentru aceasta El a trebuit mai înainte să-Și dea El viața în moarte: »Eu am venit ca oile să aibă viața, și s-o aibă din belșug. Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi.« (Ioan 10.10,11 „(10:10) Hoţul nu vine decât ca să fure şi să înjunghie şi să omoare. Eu am venit ca ele să aibă viaţă, şi să o aibă din belşug. (10:11) Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun Îşi dă viaţa pentru oi,“) »De aceea Mă iubește Tatăl pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși; aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu.« (Ioan 10.17,18 „(10:17) Pentru aceasta Mă iubeşte Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viaţa, ca din nou să o iau. (10:18) Nimeni nu Mi-o ia, ci Eu o dau de la Mine Însumi. Am putere s-o dau şi am putere s-o iau iarăşi. Această poruncă am primit-o de la Tatăl Meu“.“)

Chiar de la prima dată, când Hristos vorbește despre viața veșnică, El face nemijlocit clar, că viața trebuie să treacă prin moarte, înainte ca ea să poată fi dată oamenilor morți. El îi mărturisește lui Nicodim, că Fiul și Duhul vorbeau ce știau, și mărturiseau ce au văzut cu privire la »lucrurile cerești« (Ioan 3.11-16). Nimeni nu s-a urcat de pe pământ în cer – aceasta nici nu era posibil -, ca să se informeze cu privire la lucrurile cerești; nimeni în afară de El, Cel care S-a coborât din cer – acolo El era acasă și cunoștea »lucrurile cerești« din veșnicie și după natura lor -, Fiul Omului, care în aceeași clipă când vorbea cu Nicodim era și în cer. El Se coborâse din cer, El S-a înălțat la cer, însă pe de altă parte El a fost întotdeauna și

neîntrerupt acolo. Cine putea să ne spună mai bine despre lucrurile cerești decât El, care era pe pământ ca Fiu al Omului, și care totuși era una (Ioan 1.18 „(1:18) Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut.“) și aceeași Persoană cu singurul Fiu născut, care tot timpul, neîntrerupt era la sânul Tatălui? Și ce sunt »lucrurile cerești«? El le rezumă aici prin două cuvinte, și anume, ceea ce vor primi aceia care Îl vor crede: »viața veșnică«. Însă nemijlocit după aceea El adaugă, că nu era suficient să »reveleze« viața veșnică; Fiul Omului nu trebuia numai să »vorbească« și să »mărturisească«, ci El trebuia să fie »înălțat«.

»Și, după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.« (Ioan 3.14-16 „(3:14) Şi, cum a înălţat Moise şarpele în pustiu, aşa trebuie să fie înălţat Fiul Omului, (3:15) pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă eternă. (3:16) Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă eternă.“) Aici vedem crucea, fundamentul pe baza căruia putea să ne fie dăruită viața, deoarece crucea era locul unde întreaga stare a omului în carne a fost adusă sub judecata dreaptă a lui Dumnezeu (Romani 8.3 „(8:3) Pentru că, ceea ce legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimiţând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului şi pentru păcat, a condamnat păcatul în carne,“), și anume în Fiul Omului înălțat, și unde în același timp dragostea lui Dumnezeu față de om a fost revelată în modul cel mai minunat (Romani 5.8 „(5:8) dar Dumnezeu Îşi arată propria Lui dragoste faţă de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi.“), prin aceea că această judecată dreaptă nu a lovit omul păcătos, ci pe singurul Său Fiu. Dumnezeu este »lumină« - de aceea citim mai întâi, că (din cauza cerințelor sfinte ale unui Dumnezeu drept) Omul Hristos Isus *trebuia* înălțat; însă Dumnezeu este și »dragoste« - de aceea citim în continuare, că acest Om era Însuși singurul Fiu al lui Dumnezeu, trimis de Dumnezeu Însuși în lume (pe care El a iubit-o așa de mult) și »L-a dat« la moarte. Dumnezeu a dat pe Fiul Său chiar și pentru omul cel mai rău – dar chiar și pentru omul cel mai bun a trebuit Fiul Omului să fie înălțat.

Aceasta era baza necesară pentru darul vieții veșnice; căci dacă oamenii trebuiau aduși într-o legătură nouă, cerească, cu Dumnezeu și să aibă viață în Fiul lui Dumnezeu, atunci trebuia nu numai ca păcatele lor să fie iertate (1 Ioan 4.9,10 „(4:9) În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu faţă de noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. (4:10) În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că El ne-a iubit şi L-a trimis pe Fiul Său ca ispăşire pentru păcatele noastre.“), ci tot ce erau ei prin carne trebuia nimicit prin judecată. Totodată viața nu putea fi revelată pe deplin, până ce moartea nu era nimicită. Pavel vorbește despre »harul care ne-a fost dat în Hristos Isus

- înainte de veșnicii (compară cu viața veșnică din Tit 1.2 „(1:2) în speranţa vieţii eterne pe care Dumnezeu, care nu poate să mintă, a promis-o mai înainte de timpurile veacurilor;“!),
- dar care a fost descoperită acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus,
- care a nimicit moartea și a adus la lumină *viața și neputrezirea,* prin Evanghelie« (2 Timotei 1.9,10 „(1:9) El ne-a mântuit şi ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu potrivit faptelor noastre, ci potrivit propriului Său plan şi harului care ne-a fost dat în Hristos Isus mai înainte de timpurile veacurilor, (1:10) iar acum ne-a fost făcut cunoscut prin arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos, care a desfiinţat moartea şi a adus la lumină viaţa şi neputrezirea, prin Evanghelie;“).

Harul și viața au fost făgăduite înainte să înceapă timpul, ele au fost revelate când a apărut

Hristos, și el au apărut în totalitate în lumină atunci când moartea a fost nimicită.

Prin aceasta înțelegem și caracteristicile pe care Ioan le enumeră în scrisoarea sa despre mărturisirea pe care Dumnezeu a făcut-o despre Fiul Său (1 Ioan 5.10-12 „(5:10) Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuşi; cine nu-L crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că nu a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său. (5:11) Şi aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viaţă eternă şi această viaţă este în Fiul Său. (5:12) Cine Îl are pe Fiul are viaţa; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viaţa.“). »Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat *viața veșnică,* și această viață este *în Fiul Său*. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.« Aceste caracteristici ale mărturiei lui Dumnezeu cu privire la viața veșnică le găsim în versetele mai dinainte: »El, Isus Hristos, este Cel ce a venit prin apă și sânge; nu numai prin apă, ci prin apă și prin sânge. Și Duhul este Cel ce mărturisește despre lucrul acesta, fiindcă Duhul este adevărul. Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și acești trei sunt una. Și trei sunt care mărturisesc (pe pământ); Duhul, apa și sângele, și acești trei sunt una în mărturisirea lor.« (1 Ioan 5.6-9 „(5:6) El este Cel care a venit prin apă şi sânge, Isus Hristos; nu în apă numai, ci în apă şi sânge. (5:7) Şi Duhul este Cel care mărturiseşte, pentru că Duhul este adevărul. (5:8) Pentru că sunt trei care mărturisesc: Duhul şi apa şi sângele; şi cei trei sunt una. (5:9) Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare. Pentru că aceasta este mărturia lui Dumnezeu, pe care a mărturisit-o despre Fiul Său.“) Apa și sângele ne arată nemijlocit pe Fiul Omului înălțat pe cruce, și Duhul ne arată nemijlocit pe Fiul Omului înălțat la cer (Ioan 13.32 „(13:32) Dacă Dumnezeu este glorificat în El, şi Dumnezeu Îl va glorifica în Sine Însuşi şi Îl va glorifica îndată.“) (căci Duhul a venit abia după ce Isus a fost glorificat). Când Hristos a murit pe cruce, au venit soldații »și unul din ostași I-a străpuns coasta cu o suliță; și îndată a ieșit din ea sânge și apă« (Ioan 19.34 „(19:34) ci unul dintre ostaşi I-a străpuns coasta cu o suliţă şi îndată a ieşit sânge şi apă.“). Sângele și apa dau mărturie despre valoarea și atotsuficiența morții lui Hristos: sângele vorbește despre anularea păcatelor înaintea lui Dumnezeu și apa despre curățirea morală a omului. Pe lângă aceasta Duhul dă mărturie despre faptul că acum viața veșnică nu se poate găsi niciunde altundeva decât numai în Fiul lui Dumnezeu înviat și glorificat. Împreună constituie mărturia pe care Dumnezeu a dat-o despre Fiul Său (1 Ioan 5.10,11 „(5:10) Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturia în sine însuşi; cine nu-L crede pe Dumnezeu L-a făcut mincinos, pentru că nu a crezut în mărturia pe care a mărturisit-o Dumnezeu despre Fiul Său. (5:11) Şi aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viaţă eternă şi această viaţă este în Fiul Său.“); acesta este Dumnezeul adevărat și viața veșnică (1 Ioan 5.20 „(5:20) Şi ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat pricepere, ca să Îl cunoaştem pe Cel adevărat; şi noi suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu şi viaţă eternă.“), și Dumnezeu ni L-a dat ca viața veșnică, căci noi posedăm viața în El; însă aceasta era posibil numai prin aceea că Fiul Și-a dat viața și a luat-o înapoi și acum se află în slava Casei Tatălui ca Fiul Omului glorificat. Aceasta este plinătatea în care S-a revelat viața veșnică.

De altfel niciunde darul vieții veșnice nu este mai detaliat legat cu moartea lui Hristos decât în vorbirea Sa cu privire la *pâinea vieții.* În Ioan 5 Îl vedem ca Fiu al lui Dumnezeu care este viața, are viața în Sine Însuși, dă viața și face viu (Ioan 5.21,24-26 „(5:21) Pentru că, după cum Tatăl învie morţii şi dă viaţă, tot aşa şi Fiul dă viaţă cui vrea.“ „(5:24) Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu şi crede în Cel care M-a trimis are viaţă eternă şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă. (5:25) Adevărat, adevărat vă spun că vine un ceas şi acum este, când cei morţi vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu şi cei care-l vor auzi vor trăi. (5:26) Pentru că, după cum Tatăl are viaţă în Sine, tot aşa a dat şi Fiului să aibă viaţă în Sine.“); cine Îl crede »are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață«. Însă în Ioan 6 nu-L vedem ca Fiu al lui Dumnezeu, ci ca Fiu al Omului, care Însuși a mers la moarte și Își dă trupul pentru viața lumii (Ioan 6.51 „(6:51) Eu sunt pâinea cea vie care a coborât din cer; dacă mănâncă cineva din această pâine, va trăi etern; şi pâinea pe care Eu o voi da este carnea Mea, pe care Eu o voi da pentru viaţa lumii“.“). Vorbirea lui Hristos începe cu următoarele cuvinte: »Lucrați nu pentru

mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică, și pe care v-o va da Fiul Omului; căci Tatăl, adică Însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui.« (Ioan 6.27 „(6:27) Lucraţi nu pentru mâncarea care piere, ci pentru mâncarea care rămâne spre viaţă eternă, pe care v-o va da Fiul Omului; pentru că pe El L-a pecetluit Tatăl, Dumnezeu“.“) Și care este această mâncare? »Căci pâinea lui Dumnezeu este Acela, care se pogoară din cer și dă lumii viața. ... Eu sunt pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată, și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată. ... Căci aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.« (Ioan 6.33-35,40 „(6:33) pentru că pâinea lui Dumnezeu este aceea care coboară din cer şi dă viaţă lumii“. (6:34) Ei deci I-au zis: „Doamne, dă-ne întotdeauna această pâine“. (6:35) Isus le-a spus: „Eu sunt pâinea vieţii. Cine vine la Mine nicidecum nu va flămânzi şi cine crede în Mine nicidecum nu va înseta, niciodată.“ „(6:40) Pentru că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine Îl vede pe Fiul şi crede în El să aibă viaţă eternă; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi“.“)

În continuare vedem însă, că nu este suficient să crezi în El, așa cum a umblat El pe pământ, ci trebuie să aplici la tine însuți moartea Sa și urmările ei. Pâinea vieții a trecut prin moarte, și a crede în El înseamnă să intri în legătură cu Fiul Omului mort și înviat, să-L primești ca viață veșnică și în curând tu însuți să fi înviat prin El (Ioan 6.40,54 „(6:40) Pentru că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine Îl vede pe Fiul şi crede în El să aibă viaţă eternă; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi“.“ „(6:54) Cine mănâncă deci carnea Mea şi bea sângele Meu are viaţă eternă, şi Eu îl voi învia în ziua de apoi,“). Viața veșnică este aici viața care aparține de partea cealaltă a morții, în lumea de înviere. Hristos spune despre aceasta: »Adevărat, adevărat, vă spun, cine crede în Mine are viața veșnică. Eu sunt pâinea vieții ... Eu sunt pâinea vie, care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea, pe care o voi da Eu, este Trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii. ... Dacă nu mâncați trupul Fiului Omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.« (Ioan 6.47-54)

Este o diferență importantă între versetul 53, pe de o parte, și versetele 54 și 56 pe de altă parte, la care vom reveni mai târziu. Acum însă este vorba de faptul, că nimeni nu poate primi viața veșnică, numai dacă se face una cu moartea lui Hristos, ajunge la sfârșit cu privire la existența lui în carne, și prin aceasta intră în atmosfera unde Tatăl și Fiul au savurat din veșnicie dragostea și părtășia. Dar aceasta înseamnă și că nimeni nu putea să posede viață într-o așa măsură și corespunzător acestei înălțimi (ca să nu mai vorbim, că nici nu putea să savureze), înainte ca Hristos să fi trecut realmente prin moarte și prin înviere, căci mâncarea trupului (textual: cărnii) Lui și băutul sângelui Lui era premisa pentru posedarea vieții veșnice. (Ioan 6.35,36 „(6:35) Isus le-a spus: „Eu sunt pâinea vieţii. Cine vine la Mine nicidecum nu va flămânzi şi cine crede în Mine nicidecum nu va înseta, niciodată. (6:36) Dar v-am spus că M-aţi şi văzut, şi nu credeţi.“) Însă nimeni nu putea să mănânce trupul Său și să bea sângele Său, și în felul acesta să aplice la sine moartea lui Hristos, înainte ca Hristos să fi trecut efectiv prin moarte. Această realitate deplină și dimensiunea vieții veșnice, al cărei »belșug« (Ioan 10.10 „(10:10) Hoţul nu vine decât ca să fure şi să înjunghie şi să omoare. Eu am venit ca ele să aibă viaţă, şi să o aibă din belşug.“) putea fi cunoscut și primit abia după ce Fiul Omului »S-a înălțat« acolo »unde a fost mai înainte« (Ioan 6.62 „(6:62) Dar dacă L-aţi vedea pe Fiul Omului suindu-Se unde era mai înainte?“). Aceasta înseamnă o diferență între epoci, cu care va trebui să ne ocupăm mai detaliat.

4. Darul vieții

Ca să înțelegem această diferență între epoci, nu ne poate ajuta mai bine decât dacă studiem

diferența precum și raportul dintre viață veșnică și *nașterea din nou*. Este unul și același capitol (Ioan 3) în care pentru prima dată în istorie se vorbește clar și precis despre cele două teme, și anume în discuția Domnului Isus cu Nicodim.

Nicodim era unul care credea nu numai cu mintea în Numele lui Hristos (Ioan 2.23-35 „(2:23) Şi, când era în Ierusalim, la Paşti, la sărbătoare, mulţi au crezut în Numele Lui, privind semnele pe care le făcea El. (2:24) Dar Isus Însuşi nu Se încredea în ei, pentru că îi cunoştea pe toţi (2:25) şi pentru că nu avea nevoie să-I mărturisească cineva despre om, fiindcă El Însuşi cunoştea ce era în om.“), așa cum făceau mulți în timpul Paștelui, ci el L-a recunoscut ca Învățător »venit de la Dumnezeu« (Ioan 3.2,10 „(3:2) Acesta a venit la El noaptea şi I-a spus: „Rabi, ştim că ai venit Învăţător de la Dumnezeu, pentru că nimeni nu poate face aceste semne pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el“.“ „(3:10) Isus a răspuns şi i-a zis: „Tu eşti învăţătorul lui Israel şi nu cunoşti aceste lucruri?“), și cu toate că el însuși era un »învățător în Israel«, el a venit la Isus, ca să învețe de la El. Însă el a venit ca un învățat, ca mădular privilegiat al unui popor ales, crezând că poate spune: »Noi știm«. (Ioan 3.2 „(3:2) Acesta a venit la El noaptea şi I-a spus: „Rabi, ştim că ai venit Învăţător de la Dumnezeu, pentru că nimeni nu poate face aceste semne pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el“.“) De aceea Hristos îi răspunde în mod corespunzător: »Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu«. (Ioan 3.3 „(3:3) Isus a răspuns şi i-a zis: „Adevărat, adevărat îţi spun: Dacă cineva nu este născut din nou, nu poate vedea Împărăţia lui Dumnezeu“.) Acest cuvânt »din nou« *(ánōthen)* este tradus în alte locuri prin »de sus« (compară cu Ioan 3.31 „(3:31) Cine vine de sus este mai presus de toţi. Cine este de pe pământ, de pe pământ este şi de pe pământ vorbeşte. Cine vine din cer este mai presus de toţi“); însă Nicodim evident nu a înțeles cuvântul în felul acesta, căci altfel nu ar fi pus întrebarea din versetul 4. El l-a înțeles așa cum este tradus în Luca 1.3 „(1:3) mi s-a părut bine şi mie, care am cercetat de la început toate acestea cu exactitate, să ţi le scriu în ordine, preaalesule Teofil,“, ca »de la început«; el avea nevoie de o naștere cu totul nouă, de un început cu totul nou. Nicodim considera ca de la sine înțeles, că el ca iudeu era un copil al Împărăției; însă Domnul Isus nu venise, ca să îmbunătățească carnea. Dumnezeu era pe punctul să instaureze o Împărăție pe o bază cu totul nouă, și pentru aceasta era nevoie de o naștere (de altă natură) cu totul nouă, oricât de privilegiată și binecuvântată era prima naștere ca copil al lui Avraam. Într-adevăr, Împărăția încă nu era vizibilă, dar ea era deja în mijlocul poporului (Luca 17.21 „(17:21) Nici nu vor spune: «Iat-o aici» sau: «Iat-o acolo», pentru că, iată, Împărăţia lui Dumnezeu este în mijlocul vostru“.“). Și pentru a putea vedea Împărăția, era nevoie de o natură cu totul nouă. Dumnezeu va face o nouă ordine a lucrurilor, și pentru a putea corespunde acesteia, era necesară o natură nouă. Natura lui Adam a fost stricată prin păcatul său, și în felul acesta toți urmașii lui au devenit părtași naturii lui stricate. Orbirea spirituală este un aspect al acesteia, așa că nu se poate »vedea« Împărăția lui Dumnezeu.

Acum Domnul merge un pas mai departe; (Ioan 4.5 „(4:5) ·A venit deci la o cetate a Samariei, numită Sihar, aproape de ogorul pe care Iacov l-a dat lui Iosif, fiul său.“) noi trebuie nu numai să vedem Împărăția, ci trebuie să intrăm în ea. Pentru aceasta este necesară nașterea »din apă și din Duh«. Apa este mijlocul care se folosește, și Duhul este Persoana care folosește apa (această diferență rezultă din Ioan 4.6 „(4:6) Şi acolo era izvorul lui Iacov. Isus deci, fiind obosit de călătorie, S-a aşezat astfel lângă izvor. Era pe la ceasul al şaselea.“, unde nu putea să stea scris: „ce este născut din apă, este apă“). Nicodim înțelege și mai puțin această învățătură a lui Hristos (Ioan 3.9,10 „(3:9) Nicodim a răspuns şi I-a zis: „Cum pot fi acestea?“ (3:10) Isus a răspuns şi i-a zis: „Tu eşti învăţătorul lui Israel şi nu cunoşti aceste lucruri?“), și în mod evident Domnul ia în nume de rău atitudinea lui Nicodim - și nu este de mirare. Ceea ce învăța El aici nu era ceva cu totul nou, ci își avea rădăcina în ceea ce în mod deosebit profetul Ezechiel a spus cu mult înainte (Ezechiel 36.21-33), care scrie atât despre apă, cât și despre Duh. El descrie cum Iehova va aduna în viitor pe israeliți și va turna peste ei »apă curată« și le va da »o inimă nouă« și »un duh nou«. Curățirea prin apă va fi deci așa de

temeinică, că ei vor primi o natură nouă, da, ei vor primi nu numai »un duh nou (ca natură)« ci »Eu voi pune *Duhul Meu* (ca Persoană) în voi« (Ezechiel 36.26,27 „(36:26) Şi vă voi da o inimă nouă şi voi pune un duh nou în voi; şi voi lua inima de piatră din carnea voastră şi vă voi da o inimă de carne. (36:27) Şi voi pune Duhul Meu în voi şi vă voi face să umblaţi în rânduielile Mele şi să păziţi judecăţile Mele şi să le faceţi.“). Numai cei care vor primi o naștere din nou (natură nouă) și pe Duhul lui Dumnezeu locuind în ei vor putea intra în Împărăția lui Dumnezeu.

Toate acestea Nicodim le-ar fi putut ști și ar fi trebuit să le știe. Cine posedă natura lui Adam (chiar dacă prin descendența din Avraam!) nu este corespunzător pentru Împărăția lui Dumnezeu: »Ce este născut din carne, este carne; și ce este născut din Duh este duh« (Ioan 3.6 „(3:6) Ce este născut din carne este carne şi ce este născut din Duhul este duh.“), aceasta înseamnă că natura nouă (»duh«) are trăsăturile de caracter ale aceluia din care s-a născut, și anume ale Duhului, așa cum natura veche (»carnea«) arată caracteristicile părinților ei, care de asemenea sunt »carne«. Carnea nu poate niciodată să fie transformată în duh: numai aceea este »duh«, ce este născut din Duh (deci, născut »din nou«, dintr-o origine cu totul nouă). Mijlocul pentru această naștere din nou este »apa«; când Ezechiel a vorbit despre aceasta s-a gândit desigur printre altele la Numeri 8 și Numeri 19, unde noi găsim o astfel de curățire prin apă, și nu la botez, care în timpul acela încă nu era cunoscut. »Apa« este Cuvântul lui Dumnezeu, care face pe cineva conștient de natura lui stricată și îi prezintă moartea lui Hristos în puterea ei curățitoare. Că acesta este înțelesul »apei«, este confirmat de mai multe ori; compară de exemplu Ioan 13.5-11 cu cuvântul: »Voi sunteți deja curați, din pricina cuvântului, pe care vi l-am spus« (Ioan 15.3 „(15:3) Deja voi sunteţi curaţi, datorită Cuvântului pe care vi l-am spus.“). Așa vorbește Pavel despre o curățire »prin spălarea cu apă prin *Cuvânt*« (Efeseni 5.26 „(5:26) ca s-o sfinţească, după ce a curăţit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt,“), și Iacov o aduce direct în legătură cu nașterea din nou: »El (Dumnezeu), de bună voia Lui, ne-a născut prin *Cuvântul* adevărului.« (Iacov 1.18 „(1:18) El, potrivit voii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim ca cele dintâi roade ale făpturilor Sale.“)

Petru ne arată același adevăr: »Fiindcă ați fost născuți din nou, nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu ... Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.« (1 Petru 1.23-25 „(1:23) fiind născuţi din nou nu dintr-o sămânţă care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu. (1:24) Pentru că „orice carne este ca iarba şi toată gloria ei ca floarea ierbii; iarba s-a uscat şi floarea a căzut; (1:25) dar Cuvântul Domnului rămâne pentru eternitate“. Iar acesta este Cuvântul Evangheliei care v-a fost vestit.“) În Ioan 3 accentul se pune pe Duhul și pe acțiunea de nepătruns a lui Dumnezeu în har asupra sufletului (»Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.« - Ioan 3.8 „(3:8) Vântul suflă încotro vrea şi-i auzi vuietul, dar nu ştii de unde vine şi unde se duce: aşa este oricine este născut din Duhul“.“), în timp ce în 1 Petru 1 se pune accentul pe Cuvânt și pe responsabilitatea omului, ca să primească Cuvântul. Numai arminienii și calviniștii încearcă să acorde valoare acestor două aspecte, unuia mai mult decât celuilalt, certându-se, dacă un om trebuie să creadă, ca să fie născut din nou, respectiv, dacă el trebuie să fie născut din nou, ca să poată crede. Să nu luăm parte la această ceartă de cuvinte dezonorabilă, căci este tot așa de imposibil să aduci la unison suveranitatea lui Dumnezeu cu responsabilitatea omului, cum de exemplu este imposibil să încerci să explici relația dintre natura divină și natura umană a lui Hristos.

Totuși Petru ne învață un aspect nou al nașterii din nou: Persoana care acționează la nașterea din nou este *Duhul,* mijlocul folosit este *Cuvântul,* (compară cu 1 Petru 3) și originea naturii noi

este *sămânța care nu poate putrezi* (1 Petru 1.23 „(1:23) fiind născuţi din nou nu dintr-o sămânţă care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu.“). Ia seama la prepoziții: »Fiindcă ați fost născuți din nou, nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci*dintr-una* care nu poate putrezi, *prin* Cuvântul lui Dumnezeu.« Copiii lui Adam se nasc dintr-o sămânță care poate putrezi, copiii Lui Dumnezeu se nasc dintr-o sămânță care nu poate putrezi, au originea într-o natură nouă, care este tot așa de vie și permanentă ca și Cuvântul, prin care ei s-au născut. Acestea sunt caracteristicile naturii noi: *neputrezirea, viața, stabilitatea.*

Petru ne conduce de la sine la scrisoarea lui Ioan, care spune: »Oricine este*născut din Dumnezeu,* nu păcătuiește, pentru că *sămânța* Lui (a lui Dumnezeu) rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.« (1 Ioan 3.9 „(3:9) Oricine este născut din Dumnezeu nu practică păcatul, pentru că sămânţa Lui rămâne în el; şi nu poate păcătui, pentru că este născut din Dumnezeu.“) Aici accentul nu se mai pune pe Persoana care acționează (pe Duhul) sau pe mijlocul (apa), ci pe Dumnezeu, care este izvorul și originea a toate. Cine este născut din Dumnezeu, are această sămânță permanent în el și prin aceasta ia parte la natura Sa fără păcat. Aceasta este realitatea deplină a nașterii din nou: noi am devenit »părtași naturii dumnezeiești« (2 Petru 1.4 „(1:4) prin care ne-a dat promisiunile cele mai mari şi preţioase, ca prin acestea să vă faceţi părtaşi naturii divine, după ce aţi scăpat de stricăciunea care este în lume prin poftă.“), și această natură este fără păcat, dreaptă (1 Ioan 2.29 „(2:29) Dacă ştiţi că El este drept, să cunoaşteţi că oricine practică dreptatea este născut din El.“) și iubește și este caracterizată prin credință și biruință asupra lumii (1 Ioan 3.10,11; 5.1,4 „(3:10) În aceasta sunt arătaţi copiii lui Dumnezeu şi copiii diavolului. Oricine nu practică dreptatea nu este din Dumnezeu, nici cine nu-l iubeşte pe fratele său. (3:11) Pentru că acesta este mesajul pe care l-aţi auzit de la început, să ne iubim unii pe alţii:“ „(5:1) Oricine crede că Isus este Hristosul este născut din Dumnezeu; şi oricine Îl iubeşte pe Cel care a născut îl iubeşte şi pe cel născut din El.“ „(5:4) pentru că tot ce este născut din Dumnezeu învinge lumea; şi aceasta este victoria care a învins lumea: credinţa noastră.“).

Ce au a face toate acestea cu viața veșnică? Întrebarea centrală este, ce legătură este între primirea naturii noi în nașterea din nou și primirea vieții veșnice. Ioan 3 trebuie să arunce lumină asupra acestei legături, deoarece Domnul Isus vorbește pentru prima dată atât despre nașterea din nou cât și despre viața veșnică. Deci, ce observăm în primul rând este că Domnul Isus lasă să se recunoască mult mai multe diferențe decât asemănări între cele două teme. Nașterea din nou are aici a face cu »lucrurile pământești« (deoarece ea este intrarea în Împărăția lui Dumnezeu pe pământ) (Ioan 3.12 „(3:12) Dacă v-am spus cele pământeşti şi nu credeţi, cum veţi crede dacă vă voi spune cele cereşti?“) și viața veșnică cu »lucrurile cerești« (care aparțin Casei Tatălui). Nașterea din nou era ceva cunoscut, care era deja descrisă de profeții Vechiului Testament, viața veșnică dimpotrivă era în natura ei profundă ceva cu totul nou, care a putut fi descoperită abia după ce Fiul Omului a coborât din cer pe pământ. (Ioan 3.10,13 „(3:10) Isus a răspuns şi i-a zis: „Tu eşti învăţătorul lui Israel şi nu cunoşti aceste lucruri?“ „(3:13) Şi nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel care a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer.“) Nașterea din nou era partea tuturor credincioșilor din Vechiul Testament; căci nici un om nu putea să aibă vreodată legătură cu Dumnezeu pe baza cărnii. Pentru ei era valabil, »să fie judecați ca oameni în trup (în carne), dar să trăiască potrivit lui Dumnezeu, în duh«. (1 Petru 4.6 „(4:6) Fiindcă pentru aceasta s-a vestit Evanghelia şi celor morţi, ca să fie judecaţi potrivit oamenilor, după carne, dar să trăiască potrivit lui Dumnezeu, după duh.“; Psalmul 133.3 „(133:3) ca roua Hermonului, care coboară pe munţii Sionului, pentru că acolo a poruncit Domnul binecuvântarea, viaţa pentru totdeauna.“; Daniel 12.2 „(12:2) Şi mulţi dintre cei care dorm în ţărâna pământului se vor trezi: unii pentru viaţa eternă şi alţii pentru ruşine, pentru dispreţ etern.“) Viața veșnică însă, chiar și într-o măsură foarte limitată, în care ea era cunoscută, era pentru credincioșii Vechiului Testament totdeauna ceva viitor. În măsura în care ea a fost revelată acum, ea va fi

partea aceluia care prin credință se face una cu un Hristos mort, înviat și glorificat, așa cum am văzut; și aceasta nu era posibil înainte ca Hristos să fi murit realmente.

Dar pe de altă parte aceasta nu vrea să spună că în perioada actuală noi putem sau avem voie să despărțim complet nașterea din nou și viața veșnică. Nașterea din nou are în Noul Testament un domeniu mult mai vast decât de exemplu cel din Ezechiel 36, deoarece aici Hristos a fost revelat. De aceea în această perioadă ea este legată de vestirea Evangheliei și primirea lui Hristos (1 Petru 1.25 „(1:25) dar Cuvântul Domnului rămâne pentru eternitate“. Iar acesta este Cuvântul Evangheliei care v-a fost vestit.“): »Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.« (Ioan 1.12,13 „(1:12) Dar tuturor celor care L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: (1:13) celor care cred în Numele Lui, care au fost născuţi nu din sânge, nici din voia cărnii, nici din voia omului, ci din Dumnezeu.“) Și în continuare: în realitate este așa, că în Scriptură nașterea din nou nu este legată nemijlocit cu viața nouă (cu toate că ea este indirect legată, 1 Petru 1.23 „(1:23) fiind născuţi din nou nu dintr-o sămânţă care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu.“), ci cu o natură nouă. Însă ceea ce noi putem aici să diferențiem, nu avem voie să despărțim. Niciun om nu poate avea viață din Dumnezeu, fără să se fi născut din nou, sau să fie născut din nou, fără să aibă viață din Dumnezeu. Dăruirea vieții este numită »făcut viu«, însă aceasta este o altă denumire pentru aceeași lucrare a lui Dumnezeu în suflet, cu toate că diferența este esențială. La nașterea din nou este vorba de faptul că eu am o natură stricată, care descinde din Adam („carnea“), și că eu am nevoie de o natură cu totul nouă, care descinde din Dumnezeu („duh“). La aducerea la viață este vorba de faptul că eu din natura mea sunt mort în păcate și greșeli și pot să scap de această stare numai prin aceea că primesc o viață nouă. În aceeași clipă eu primesc o natură nouă și o viață nouă, deoarece cred Cuvântul lui Dumnezeu vestit. Întrebarea este acum: este această viață, pe care o primesc prin aducerea la viață, aceeași cu aceea care în alte locuri este numită »viața veșnică«?

S-a iscat multă ceartă tristă din cauza aceasta, și noi nu dorim să stârnim această ceartă, ci încercăm să constatăm în mod liniștit, dacă nu cumva ambele grupe nu au dreptate (așa cum deseori se întâmplă). Eu cred realmente, că cei care nu văd nicio diferență între viața nașterii din nou în timpul Vechiului Testament și viața veșnică, aceștia nu au dreptate. Și cred, că nu au dreptate cei care cred că viața, pe care o primește un păcătos mort, care a fost adus la viață în această perioadă, încă nu este viața veșnică. După părerea mea, trebuie să fie clar, că viața din Dumnezeu, pe care au primit-o credincioșii din timpul Vechiului Testament, corespundea atât unei alte ordini cât și altei dimensiuni decât viața veșnică, care a fost acum revelată începând cu întruparea, moartea, învierea și glorificarea Fiului lui Dumnezeu. Însă după părerea mea, trebuie să fie tot așa de clar, că viața divină în principiu este totdeauna aceeași și totodată, că este imposibil ca credinciosul de după ziua Cincizecimii să primească un alt fel de viață din Dumnezeu în diferite timpuri.

5. Belșugul vieții

Dacă vrem să găsim răspunsul la întrebarea referitoare la legătura dintre viața din Dumnezeu în general și viața veșnică, atunci trebuie, așa cum s-a spus, să ne gândim în primul rând, că viața nouă, pe care o dăruiește Dumnezeu, este totdeauna potrivită cu natura Sa. În toate perioadele de timp este vorba în principal de aceeași viață din Dumnezeu. Există însă o

diferență foarte mare în felul și în măsura în care această viață se poate revela. Cărbunele de lemn și diamantul sunt din punct de vedere chimic aceeași substanță, însă ele sunt total diferite în caracterul lor (în mod deosebit în valoarea lor). Astfel, viața credincioșilor din timpul Vechiului Testament nu avea caracterul pe care îl are viața noastră ca credincioși, în ceea ce privește relațiile, responsabilitățile și slava. Diferența constă în aceea, că viața a fost acum »arătată« (1 Ioan 1.2 „(1:2) (şi viaţa s-a arătat; şi noi am văzut, şi mărturisim, şi vă vestim viaţa eternă, care era la Tatăl şi ni s-a arătat);“). Domnul Isus a venit, pentru ca oile Sale (»cei dați Lui de Tatăl« - Ioan 17.2 „(17:2) după cum I-ai dat autoritate peste orice făptură, ca să dea viaţă eternă tuturor acelora pe care Tu i-ai dat Lui.“) să aibă nu numai »viața« (Ioan 10.10 „(10:10) Hoţul nu vine decât ca să fure şi să înjunghie şi să omoare. Eu am venit ca ele să aibă viaţă, şi să o aibă din belşug.“) – aceasta o aveau deja toți credincioșii din timpul Vechiului Testament -, ci s-o aibă »din belșug«. Aceasta a devenit posibil prin aceea, că El a trecut prin moarte și prin înviere: atunci a devenit adevărat: »Eu le dau viața *veșnică*« (Ioan 10.28 „(10:28) Şi Eu le dau viaţă eternă; şi nicidecum nu vor pieri niciodată şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea.“); »ca (El – Fiul) să dea viața veșnică acelora, pe care I i-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta; să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu«. (Ioan 17.2,3 „(17:2) după cum I-ai dat autoritate peste orice făptură, ca să dea viaţă eternă tuturor acelora pe care Tu i-ai dat Lui. (17:3) Şi aceasta este viaţa eternă, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.“)

Este pe deplin clar, că credincioșii din timpul Vechiului Testament (cu toate că în ceea ce privește natura ei, posedau aceeași viață) nu o cunoșteau în acest belșug și în acest caracter. Nu se poate spune că ei cunoșteau pe Tatăl (pe El, căruia Fiul I se adresează aici cu »Tu«) (compară cu versetul 1); ei nu cunoșteau încă pe singurul Dumnezeu adevărat în acest caracter, în care Fiul Îl cunoștea (1 Ioan 5.11 „(5:11) Şi aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viaţă eternă şi această viaţă este în Fiul Său.“ și următoarele versete). Viața lor nu avea caracterul, că ei aveau pe Fiul ca viață a lor. Ei nu puteau spune, că viața lor era ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și că Hristos era viața lor (Coloseni 3.3,4 „(3:3) pentru că voi aţi murit şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. (3:4) Când Se va arăta Hristos, care este viaţa noastră, atunci veţi fi arătaţi şi voi, împreună cu El, în glorie.“), căci Hristos încă nu murise și încă nu era un Om glorificat în cer. (În timpul călătoriei Domnului avem un fel de situație de tranzit. Din Ioan 6 se pare că putem trage concluzia, că viața veșnică a fost dăruită atât acelora care au crezut în Fiul, pe când El era încă pe pământ în carne (Ioan 6.40,47 „(6:40) Pentru că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine Îl vede pe Fiul şi crede în El să aibă viaţă eternă; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi“.“ „(6:47) Adevărat, adevărat vă spun: Cine crede în Mine are viaţă eternă.“), cât și acelora care au crezut în Hristosul mort și înviat (Ioan 6.53 „(6:53) Isus deci le-a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu veţi mânca deci carnea Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui, nu aveţi viaţă în voi înşivă.“). Însă desigur aceia care au crezut în El în timpul vieții Lui pe pământ nu au putut cunoaște viața în plinătatea în care o trăim noi acum, după ce Hristos a fost înviat și glorificat. Vedem aceasta clar, după ce Domnul Isus a înviat. Prin faptul că noi posedăm viața veșnică, noi am devenit copii ai Tatălui (și noi știm aceasta). Însă abia *după* învierea Sa Hristos spune pentru prima dată: »Du-te la *frații Mei* și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și *Dumnezeul vostru.*« (Ioan 20.17 „(20:17) Isus ·i-a spus: „Nu Mă atinge, pentru că încă nu M-am suit la Tatăl Meu; ci mergi la fraţii Mei şi spune-le: «Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru»“.“) În context cu aceasta stă faptul, că El (Ioan 20.22 „(20:22) Şi, spunând aceasta, a suflat asupra lor şi ·le-a spus: „Primiţi Duh Sfânt!“) a suflat peste ucenicii Lui și le-a zis: »Primiți Duh Sfânt!« - observă că aici nu se spune pe Duhul Sfânt, deci fără articol, aceasta înseamnă că apostolii încă nu aveau pe Duhul ca Persoană locuind în ei (aceasta a avut loc abia în ziua de Rusalii), ci noi vedem aici pe Domnul ca »Duh dătător de viață« (1 Corinteni 15.45 „(15:45) Aşa şi este scris: „Cel dintâi om, Adam, a devenit un suflet viu“; cel din urmă Adam, un duh dătător de viaţă.“), care dăruiește aici ucenicilor Săi (care cu mult timp înainte erau

deja născuți din nou și aduși la viață!) *belșugul* vieții spirituale, dumnezeiești, viața veșnică în forma ei bogată și în măsura ei bogată. Primul Adam a devenit un suflet viu, prin aceea că Dumnezeu a insuflat în el suflare de viață (Geneza 2.7 „(2:7) Şi Domnul Dumnezeu l-a întocmit pe om din ţărâna pământului şi i-a suflat în nări suflarea de viaţă; şi omul a devenit un suflet viu.“) – Adam putea să descrie viața (să dea nume animalelor), dar nu putea să dăruiască viață -, însă ultimul Adam este un Duh dătător de viață, care suflă peste alții (deoarece El Însuși este Dumnezeu) și îi poate face părtași propriei Sale vieți, după ce această viață veșnică a primit totodată caracterul vieții de înviere.) Acesta este caracterul creștinismului: un Om glorificat la dreapta lui Dumnezeu și Duhul Sfânt revărsat pe pământ: Duhul, care mărturisește că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică (1 Ioan 5.6-11), și care face Cuvântul lui Dumnezeu în noi »să curgă în viața veșnică«. (Ioan 4.14 „(4:14) dar cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el izvor de apă, ţâşnind spre viaţă eternă“.“, compară cu Ioan 7.38 „(7:38) Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie“.“ și următoarele) Viața, pe care credincioșii din timpul Vechiului Testament au primit-o din Dumnezeu, probabil i-a făcut copii, dar cu siguranța nu i-a făcut fii, și de aceea ei nu au primit Duhul Sfânt locuind permanent în ei. Viața veșnică încă nu a fost revelată credincioșilor din timpul Vechiului Testament, cu toate că în principal totdeauna este vorba de una și aceeași viață; însă corespunzător caracterului pe care îl avea viața lor, ea nu putea fi niciodată numită »viața veșnică«. Desigur viața lor era »veșnică«, însă noi am văzut că expresia viață »veșnică« nu se referă atât de mult la durata în timp (»Viața veșnică« nu este același lucru cu nemurirea, căci atunci (în funcție de felul cum se înțelege „nemurirea“) ori ar poseda-o toți oamenii și toți îngeri, ori credincioșii nu vor mai putea să moară. »Viața veșnică« nu este exclusiv „o viață nemuritoare“, care aparține unei lumi aflată în afara domeniului simțurilor, căci lucrurile care nu se văd sunt veșnice (2 Corinteni 4.18 „(4:18) noi privind nu la cele văzute, ci la cele nevăzute; pentru că cele văzute sunt trecătoare, dar cele nevăzute sunt eterne.“).), ci la calitatea acestei vieți: este viața Dumnezeului veșnic, așa cum ea va fi cunoscută și savurată în Casa Tatălui. Credincioșii din timpul Vechiului Testament nu își au locul în această Casă, ci pe pământul cel nou.

Deci viața veșnică caracterizează pe credincioșii din timpul Noului Testament, și cu toate că în Scriptură ea nu este niciodată direct legată cu „a face viu“, viața, pe care am primit-o atunci când am fost făcuți vii, nu se deosebește în natura ei de viața veșnică. Noi nu primim mai multe vieți diferite în momente diferite. Trebuie să ținem seama de două aspecte:

- În Ioan 5 „a face viu“ este legat indirect cu »viața veșnică«: »După cum Tatăl învie morții, și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea. ... Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viață veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.« (Ioan 5.21,24 „(5:21) Pentru că, după cum Tatăl învie morţii şi dă viaţă, tot aşa şi Fiul dă viaţă cui vrea.“ „(5:24) Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu şi crede în Cel care M-a trimis are viaţă eternă şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă.“)

- Ca și nașterea din nou, dăruirea vieții stă în Noul Testament pe un nivel mai superior decât în Vechiul Testament. Noi nu am fost numai simplu născuți din nou și am primit viața, ci am primit viața și în același timp am murit față de tot ce este înapoia noastră: față de păcat, de judecată și de puterea satanei. Noi am primit nu numai viață din Dumnezeu, ci noi o avem într-o stare cu totul nouă, și anume, *în înviere;* o avem într-o poziție cu totul nouă înaintea lui Dumnezeu, și anume, în poziția pe care o are Hristos cel înviat și glorificat înaintea lui Dumnezeu.

Acesta este caracterul deosebit al dăruirii vieții, de care am avut parte, că noi (în opoziție cu credincioșii din timpul Vechiului Testament) »am fost aduși la viață împreună cu Hristos« (Efeseni 2.5,6 „(2:5) (fiind şi noi morţi în greşeli), ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos (prin har sunteţi mântuiţi) (2:6) şi ne-a înviat împreună şi ne-a aşezat împreună în cele cereşti, în Hristos Isus,“); Dumnezeu chiar »ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.« (compară și cu Coloseni 2.12,13 „(2:12) fiind înmormântaţi împreună cu El în botez, în care aţi şi fost înviaţi împreună cu El, prin credinţa în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morţi. (2:13) Şi pe voi, care eraţi morţi în greşelile şi în necircumcizia cărnii voastre, v-a înviat împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greşelile,“). Viața noastră este viața Domnului înviat, și poziția noastră înaintea lui Dumnezeu este poziția Domnului înviat și glorificat! Aici noi nu-L vedem ca Fiu, care dă viața, »cui vrea«, și ca pe ultimul Adam, un Duh dătător de viață (1 Corinteni 15.45 „(15:45) Aşa şi este scris: „Cel dintâi om, Adam, a devenit un suflet viu“; cel din urmă Adam, un duh dătător de viaţă.“), ci ca Omul care El Însuși a fost în moarte și a fost înviat de Dumnezeu, după ce El a murit pentru păcatele noastre. Împreună cu Omul înviat Hristos Isus noi posedăm deci viața în înviere; ea a primit caracterul »vieții de înviere«, și cu toate că această expresie exprimă un cu totul alt aspect al vieții (mai mult poziție decât părtășie) decât al vieții veșnice, nu poate fi altfel, decât că este aceeași viață în ceea ce privește natura ei.

Este de înțeles că în această privință s-a obiectat, că apostolul Pavel vorbește la trecut despre dăruirea vieții, de care am avut parte, și la prezent, că Hristos este viața noastră, însă despre »viața veșnică« vorbește totdeauna ca despre ceva viitor (probabil cu excepția din Romani 6.23 „(6:23) Pentru că plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viaţă eternă în Hristos Isus, Domnul nostru.“). Aceasta însă este relativ, căci trebuie să avem în vedere caracterul diferit al scrisorilor sale. Așa cum Ioan leagă în mod deosebit »viața« cu relațiile și părtășia, așa o leagă Pavel înainte de toate cu poziția, și anume, cu ceea ce noi suntem în înviere. De aceea el spune, că prin Evanghelie a venit la lumină »viața și neputrezirea« (2 Timotei 1.10 „(1:10) iar acum ne-a fost făcut cunoscut prin arătarea Mântuitorului nostru Isus Hristos, care a desfiinţat moartea şi a adus la lumină viaţa şi neputrezirea, prin Evanghelie;“), și anume neputrezirea învierii. Când de aceea el spune că Hristos este viața noastră (Coloseni 3.3-4 „(3:3) pentru că voi aţi murit şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. (3:4) Când Se va arăta Hristos, care este viaţa noastră, atunci veţi fi arătaţi şi voi, împreună cu El, în glorie.“), el spune imediat după aceea, că viața este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, deci este legată cu poziția pe care o ocupă Hristos în înviere și glorificare. Pavel leagă posedarea și savurarea deplină a vieții cu neputrezirea vieții în înviere; el spune, că răsplata »celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea (și anume, a trupului în înviere)« este viața veșnică (Romani 2.7 „(2:7) celor care, prin stăruinţă în lucrare bună, caută glorie şi onoare şi neputrezire:“). (Chiar și la Ioan, unde viața veșnică în mod obișnuit este văzută ca o posesiune actuală, ea este într-un capitol de patru ori legată cu învierea noastră. (Ioan 6.39,40,44,45„(6:39) Şi aceasta este voia Celui care M-a trimis, ca din tot ce Mi-a dat să nu pierd nimic, ci să-l înviez în ziua de apoi. (6:40) Pentru că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine Îl vede pe Fiul şi crede în El să aibă viaţă eternă; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi“.“ „(6:44) Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis, şi Eu îl voi învia în ziua de apoi. (6:45) Este scris în profeţi: «Şi toţi vor fi învăţaţi de Dumnezeu». Oricine a auzit de la Tatăl şi a învăţat de la El vine la Mine;“) Cu toate că Pavel spune că noi posedăm deja viața, în ceea ce privește natura ei, în înțelesul ei deplin ea este pentru el a fi la fel ca Omul înviat în glorie, în atmosfera unde viața veșnică este acasă ca viață nu numai a Fiului veșnic, ci și ca a Hristosului glorificat. (compară cu Romani 5.21; 6.22,23 „(5:21) pentru ca, după cum păcatul a domnit în moarte, tot aşa şi harul să domnească prin dreptate spre viaţă eternă, prin Isus Hristos, Domnul nostru.“ „(6:22) Dar acum, eliberaţi de păcat şi devenind robi ai lui Dumnezeu, aveţi rodul vostru spre sfinţire, şi sfârşitul: viaţa eternă. (6:23) Pentru că plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viaţă eternă în Hristos Isus, Domnul nostru.“ ; Galateni 6.8; Tit 3.7 „(3:7) pentru ca, îndreptăţiţi prin harul Său, să devenim moştenitori ai vieţii eterne potrivit speranţei.“)

Observă însă: în scrisorile către Efeseni și Coloseni (de fapt singurele scrisori în care el vorbește despre aducerea noastră la viață) Pavel nu vede viața veșnică ca ceva viitor. (Efeseni 2.5 „(2:5) (fiind şi noi morţi în greşeli), ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos (prin har sunteţi mântuiţi)“; Coloseni 2.13 „(2:13) Şi pe voi, care eraţi morţi în greşelile şi în necircumcizia cărnii voastre, v-a înviat împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greşelile,“). Într-adevăr, el nu folosește acolo textual această expresie, însă în ambele scrisori el ne vede deja înviați împreună cu Hristos (Efeseni 2.6 „(2:6) şi ne-a înviat împreună şi ne-a aşezat împreună în cele cereşti, în Hristos Isus,“; Coloseni 2.12 „(2:12) fiind înmormântaţi împreună cu El în botez, în care aţi şi fost înviaţi împreună cu El, prin credinţa în lucrarea lui Dumnezeu, care L-a înviat dintre cei morţi.“), ceea ce el nu face în scrisoarea către Romani, unde viața veșnică este ceva viitor. În afară de aceasta el arată că noi posedăm deja pe Hristos, care este ascuns la Dumnezeu, ca viață a noastră. (Coloseni 3.3,4 „(3:3) pentru că voi aţi murit şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. (3:4) Când Se va arăta Hristos, care este viaţa noastră, atunci veţi fi arătaţi şi voi, împreună cu El, în glorie.“; compară cu Coloseni 1.27 „(1:27) cărora Dumnezeu a vrut să le facă cunoscut care sunt bogăţiile gloriei tainei acesteia printre naţiuni, care este Hristos în voi, speranţa gloriei;“) Însă în scrisoarea către Efeseni merge mai departe. Acolo el vede pe cel credincios șezând chiar în Hristos Isus în locurile cerești (Efeseni 2.6; 1.3 „(2:6) şi ne-a înviat împreună şi ne-a aşezat împreună în cele cereşti, în Hristos Isus,“ „(1:3) Binecuvântat fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cereşti, în Hristos;“) și prin aceasta deci posedând deja toate binecuvântările spirituale din aceste locuri cerești. El nu putea spune aceasta în scrisoarea către Romani (unde învierea, și ca urmare viața veșnică, este viitoare). Deci ceea ce stă scris în scrisoarea către Efeseni nu este în strânsă legătură cu viața veșnică (cu toate că numele lipsește)? »În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale.« (Efeseni 1.4,5 „(1:4) după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără pată înaintea Lui, în dragoste; (1:5) El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale,“) Acestea sunt exact cele două trăsături de caracter ale vieții veșnice, pe care le-am găsit deja mai înainte:

- ceea ce este în armonie cu natura lui Hristos: ceea ce El personal este și a fost (»lumină« și »viață«), și
- relația noastră cu Tatăl, ca și fii (Conform cu aceasta în Romani 8.23 „(8:23) Şi nu numai atât, ci şi noi înşine, care avem cele dintâi roade ale Duhului, şi noi înşine suspinăm în sinea noastră, aşteptând înfierea, răscumpărarea trupului nostru.“ înfierea în sensul deplin este văzută ca ceva viitor, ca și viața veșnică în această scrisoare.) ai Săi.

Noi am devenit părtași naturii divine (2 Petru 1.4 „(1:4) prin care ne-a dat promisiunile cele mai mari şi preţioase, ca prin acestea să vă faceţi părtaşi naturii divine, după ce aţi scăpat de stricăciunea care este în lume prin poftă.“) și așezați în poziția lui Hristos: prin El noi suntem fii după buna plăcere a Tatălui. Versetul 13 adaugă pe Duhul (Romani 8.1,2,9,10 „(8:1) Deci acum nu este nici o condamnare pentru cei în Hristos Isus. (8:2) Pentru că legea Duhului de viaţă în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului şi a morţii.“ „(8:9) Dar voi nu sunteţi în carne, ci în Duh, dacă, în adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi; dar, dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui. (8:10) Dar, dacă Hristos este în voi, trupul este muritor din cauza păcatului, dar duhul este viaţă, datorită dreptăţii.“), căci Duhul este »viață«, dacă Hristos este în noi. (Vezi în continuare secțiunea a 8-a cu privire la Efeseni 1.)

Gândesc că din toate acestea trebuie să tragem concluzia că viața, pe care o primește cineva la nașterea din nou respectiv la dăruirea ei, este viața veșnică în această economie (perioadă de timp). Unii replică în privința aceasta, că »viața din Dumnezeu«, pe care o posedă un om născut din nou, dar care nu se odihnește în lucrarea înfăptuită de Hristos și încă suspină sub

Lege (o stare ca cea descrisă în Romani 7), este imposibil să poată fi denumită »viață veșnică«, aceasta înseamnă de exemplu, cunoașterea lui Dumnezeu ca Tată (Ioan 17.3 „(17:3) Şi aceasta este viaţa eternă, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.“). În sine aceasta este corect, însă aici trebuie să diferențiem „posedarea“ de „savurare“ și „conștiență“. Viața este întotdeauna aceeași în ceea ce privește natura ei, și nu se primesc două vieți: una la nașterea din nou și una când se ajunge la pace. Belșugul vieții aparține fiecăruia care astăzi va fi făcut viu; însă până când el este pecetluit cu Duhul Sfânt, el nu cunoaște starea sa (ca trăind împreună cu Hristos) și în practică el nu posedă și nu savurează adevărata sa legătură cu Dumnezeu. Sufletul, care se află în starea din Romani 7, a fost într-adevăr »făcut viu«, dar această stare nu este încă în ceea ce privește caracterul ei o stare de »făcut viu împreună cu Hristos«, nu este o stare în care »legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții« (Romani 8.2 „(8:2) Pentru că legea Duhului de viaţă în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului şi a morţii.“).

Și la Ioan vedem aceiași diferență între „posedarea“ unui lucru și „conștiența“ posedării acestuia. El a scris evanghelia sa »pentru ca voi să credeți, că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând să aveți viață în Numele Lui.« (Ioan 20.31 „(20:31) Dar acestea sunt scrise ca voi să credeţi că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, şi, crezând, să aveţi viaţă în Numele Lui.“). Însă scrisoarea sa a scris-o »ca *să știți* că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viață veșnică« (1 Ioan 5.13 „(5:13) V-am scris acestea vouă, ca să ştiţi că aveţi viaţă eternă, vouă, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu.“). Credința este aici premisa primirii vieții veșnice: credința în Acela care a trimis pe Fiul, credința în Fiul lui Dumnezeu Însuși și credința în Fiul Omului înălțat. (Ioan 5.24 „(5:24) Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu şi crede în Cel care M-a trimis are viaţă eternă şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă.“; Ioan 3.16,14 „(3:16) Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă eternă.“ „(3:14) Şi, cum a înălţat Moise şarpele în pustiu, aşa trebuie să fie înălţat Fiul Omului,“)

6. Atmosfera vieții

Este momentul ca să ne ocupăm aici cu înțelesul noțiunii »viața“, pe care încă nu am dezbătut-o. Până acum am vorbit despre »viață veșnică« ca principiu al vieții *în* credincios. Unii au contestat, că toți credincioșii posedă această viață în ei înșiși, însă Scriptura este foarte clară în privința aceasta. Vrem mai înainte să accentuăm încă o dată această realitate.

1. În primul rând, viața veșnică *a fost dată* tuturor credincioșilor. Domnul Isus spune despre oile Sale: »Eu le dau viața veșnică« (Ioan 10.28 „(10:28) Şi Eu le dau viaţă eternă; şi nicidecum nu vor pieri niciodată şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea.“). Și apostolul spune: »Mărturia este aceasta: Dumnezeu ne-*a dat* viața veșnică, și această viață este în Fiul Său.« (1 Ioan 5.13 „(5:13) V-am scris acestea vouă, ca să ştiţi că aveţi viaţă eternă, vouă, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu.“)

2. În al doilea rând, se spune clar, că credinciosul *are* viața veșnică: »Cine crede în Fiul, *are* viața veșnică.« (Ioan 3.36 „(3:36) Cine crede în Fiul are viaţă eternă; şi cine nu se supune Fiului nu va vedea viaţa, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el“.“) Domnul spune: »Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, *are* viața veșnică« (Ioan 5.24 „(5:24) Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu şi crede în Cel care M-a trimis are viaţă eternă şi nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viaţă.“), și: »Cine crede în Mine, *are* viața veșnică ... Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, *are* viața veșnică.« (Ioan 6.47,54 „(6:47) Adevărat, adevărat vă spun: Cine crede

în Mine are viaţă eternă.“ „(6:54) Cine mănâncă deci carnea Mea şi bea sângele Meu are viaţă eternă, şi Eu îl voi învia în ziua de apoi,“) Apostolul spune: »V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.« (1 Ioan 5.13 „(5:13) V-am scris acestea vouă, ca să ştiţi că aveţi viaţă eternă, vouă, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu.“)

3. În al treilea rând, indirect se arată clar, că credinciosul are această viață veșnică *rămânând permanent în sine,* prin cuvintele: »Știți că nici un ucigaș nu are viața veșnică rămânând în el« (1 Ioan 3.15 „(3:15) Oricine îl urăşte pe fratele său este un ucigaş; şi ştiţi că nici un ucigaş nu are viaţă eternă rămânând în el.“), și: »Dacă nu mâncați trupul Fiului Omului, și dacă nu beți sângele Lui, nu aveți viața *în voi înșivă*« (Ioan 6.53 „(6:53) Isus deci le-a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu veţi mânca deci carnea Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui, nu aveţi viaţă în voi înşivă.“) - »viața« aici nu este diferită de »viața veșnică« din versetul 54. Aceste cuvinte au desigur sens, numai atunci când credincioșii au viața veșnică rămânând în ei.

Noi nu avem voie să interpretăm greșit această expresie; ea nu înseamnă că noi avem viața veșnică „în noi înșine“ în sensul „independent de Dumnezeu“, independent de marele Izvor al acestei vieți. De aceea, cu toate că viața veșnică este »în noi«, se spune totodată, că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, »și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul ar*e* viața.« (1 Ioan 5.11,12 „(5:11) Şi aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viaţă eternă şi această viaţă este în Fiul Său. (5:12) Cine Îl are pe Fiul are viaţa; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viaţa.“) Ce înseamnă deci aceasta? Am eu pe Fiul ca viață a mea în mine? Sau am eu viața în Fiul, care este la Tatăl? *Ambele* sunt desăvârșit de adevărate, și eu nu am voie să despart aceste două adevăruri sau să le așez unul împotriva celuilalt (așa cum s-a făcut). Hristos este viața mea, dar această viață este totodată ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Coloseni 3.3,4 „(3:3) pentru că voi aţi murit şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. (3:4) Când Se va arăta Hristos, care este viaţa noastră, atunci veţi fi arătaţi şi voi, împreună cu El, în glorie.“).

Un tablou poate să arate clar aceasta. O frunză într-un copac poartă semnele evidente ale vieții prin prospețimea și verdeața ei; ea este un „posesor al vieții“. Dar ea nu posedă această viață „în ea însăși“, independentă de copac. Dacă ar fi așa, am putea să rupem frunza din copac, și ea ar rămâne tot așa de verde și proaspătă ca și copacul. Dar nu este așa. Frunza nu are viață independentă, copacul însă are; viața frunzei este în copac. Tot așa este și cu mâna mea; ea are viață, dar nu independent de trupul meu. Se poate spune: mâna are viață în sine; dar se poate spune și: viața mâinii este în trupul cu care ea este legată.

În toate cazurile discutate, viața veșnică, așa cum am spus, este privită ca principiu de viață *în* noi. Acum vrem să studiem unele locuri din Scriptură, care vorbesc despre viața veșnică într-un alt sens. Așa spune Hristos, de exemplu: »Și aceștia (cei nedrepți) *vor merge în* pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge *în viața veșnică*« (Matei 25.46 „(25:46) Şi aceştia vor merge la pedeapsă eternă, iar cei drepţi la viaţă eternă“.“). Aici nu se vorbește despre viața veșnică în credincioși, ci de intrarea credincioșilor în viața veșnică! (Tot așa și în Matei 19.17 „(19:17) Şi El i-a zis: „Ce Mă întrebi despre bunătate? Unul singur este bun. Dar, dacă vrei să intri în viaţă, ţine poruncile“.“, unde se vorbește despre »intrarea în viață«, și contextul (versetul 16) arată că aceasta este viața veșnică. Aceeași expresie o găsim în Matei 18.8 „(18:8) Şi, dacă mâna ta sau piciorul tău te fac să te poticneşti, taie-le şi aruncă-le de la tine; este mai bine pentru tine să intri în viaţă ciung sau şchiop, decât, având două mâini sau două picioare, să fii aruncat în focul etern.“ și în Marcu 9.43,45 „(9:43) Şi dacă mâna ta te face să te poticneşti, taie-o; este mai bine pentru tine să intri în viaţă ciung, decât, având cele două mâini, să te duci în gheenă, în focul nestins,“ „(9:45) Şi dacă piciorul tău te face să te poticneşti, taie-l; este mai bine pentru tine să intri în viaţă

şchiop, decât, având cele două picioare, să fii aruncat în gheenă, în focul nestins,“ în opoziție cu intrarea în iad.) Desigur, s-ar putea replica, că viața veșnică este prezentată aici în alt caracter decât de exemplu în evanghelia după Ioan; dar aceasta nu schimbă nimic din faptul, că (așa cum am văzut) viața veșnică este totdeauna aceeași viață în ceea ce privește natura ei. Desigur, în diferitele economii ea poate fi diferită în ceea ce privește măsura și caracterul ei, în funcție de felul cum Dumnezeu S-a revelat într-o anumită economie (perioadă de timp). Deci, ce este »a intra în viața veșnică«?

Ca să înțelegem aceasta, trebuie să vedem că atât Scriptura cât și noi folosim cuvântul »viață« sub două înțelesuri diferite. Pe de o parte vorbim despre „viața vegetală“, „viața animală“, viața muritoare“, „viața înfloritoare“, și așa mai departe. Pe de altă parte vorbim, de exemplu, despre „viața la țară“, o „viață grea“, o „viață plăcută“, și așa mai departe. Cine gândește puțin, vede că în primul caz ea este un principiu activ în plante, animale, oameni, etc., prin care ele/ei cresc, se mișcă și se pot înmulți. Însă în exemplul al doilea nu este ceva *într*-o persoană, ci ceva, *în care* se găsește persoana: un fel, o comportare, o stare, o existență, în care se exteriorizează într-un anumit fel principiul vieții lăuntrice. (compară de exemplu cu 1 Corinteni 15.19 „(15:19) Dacă numai în viaţa aceasta avem speranţă în Hristos, suntem mai nenorociţi decât toţi oamenii.“; Evrei 2.15 „(2:15) şi să-i elibereze pe toţi aceia care, prin frica de moarte, erau supuşi robiei toată viaţa lor.“) O viață dificilă este o existență dificilă; cineva care schimbă „viața de oraș“ cu „viața la țară“ nu primește un nou principiu de viață în sine,*ci intră într-o nouă formă de existență sau într-un nou stil de viață.*

Tot așa este și cu viața veșnică. Au existat diferite păreri cu privire la întrebarea dacă viața veșnică este un principiu de viață în noi sau un fel de existență în care noi intrăm. Însă cearta este fără sens, căci ceea ce noi într-adevăr putem aici să diferențiem, nu trebuie să despărțim: viața veșnică este atât un principiu de viață în noi (o viață, *prin care* noi trăim) cât și un stil de viață, în care noi am intrat (o viață, *în care* noi trăim). Dacă înțelegem aceasta din urmă, atunci vom înțelege mai bine cum se folosește expresia »viața veșnică« în Vechiul Testament, în evangheliile sinoptice și la apostolul Pavel.

Așa cum s-a spus, viața veșnică ne este prezentată diferit în diferitele economii, în funcție de felul cum Dumnezeu a fost cunoscut de credincioși în diferitele economii. Credincioșii din Israel din timpul Vechiului Testament au cunoscut pe Dumnezeu ca Cel Atotputernic, ca Cel Preaînalt și ca Iehova, și ei priveau spre timpul învierii, când Dumnezeu va fi recunoscut și adorat pretutindeni pe acest pământ sub acest Nume. Ei aparțineau acelora care prin stăruința în fapte bune căutau slava, cinstea și nemurirea vieții de înviere (Romani 2.5-7 „(2:5) Dar, după împietrirea ta şi după inima ta nepocăită, îţi aduni mânie, în zi de mânie şi de descoperire a dreptei judecăţi a lui Dumnezeu, (2:6) care va răsplăti fiecăruia după lucrările lui: (2:7) celor care, prin stăruinţă în lucrare bună, caută glorie şi onoare şi neputrezire:“) și de aceea ei vor primi viața veșnică »în ziua dreptei judecăți a lui Dumnezeu«. Aceasta va fi în timpul când Fiul Omului va primi Împărăția veșnică de la Cel Îmbătrânit de zile și o va instaura pe pământ (Daniel 7.13,14 „(7:13) Am privit în viziunile de noapte şi, iată, Unul ca un Fiu al Omului venea cu norii cerurilor; şi s-a apropiat de Cel Bătrân de zile şi L-au adus înaintea Lui. (7:14) Şi I s-a dat stăpânire şi glorie şi o împărăţie, pentru ca toate popoarele, naţiunile şi limbile să-I slujească. Stăpânirea Lui este o stăpânire eternă, care nu va trece, şi împărăţia Lui nu va fi nimicită.“), când va veni cu norii cerului. Aceasta va fi în timpul când »mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula; unii pentru *viața veșnică,* și alții pentru ocară și rușine veșnică« (Daniel 12.2 „(12:2) Şi mulţi dintre cei care dorm în ţărâna pământului se vor trezi: unii pentru viaţa eternă şi alţii pentru ruşine, pentru dispreţ etern.“). Viața veșnică este aici minunata existență veșnică, atmosfera prețioasă a împărăției

păcii a lui Mesia. Atunci se vor împlini în totalitate cuvintele psalmistului: »Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună! ... Este ca roua Hermonului, care se pogoară pe munții Sionului, căci acolo dă Domnul binecuvântarea, *viața pentru veșnicie*.«

În evangheliile sinoptice regăsim viața veșnică exact în același înțeles ca speranța și așteptarea viitoare a iudeilor. Un învățător al Legii a venit odată la Domnul Isus cu întrebarea: »Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?« (Luca 10.25 „(10:25) Şi, iată, un învăţător al legii s-a ridicat, ispitindu-L şi spunând: „Învăţătorule, ce să fac ca să moştenesc viaţa eternă?“), și aproape aceeași întrebare i-a fost pusă de un tânăr bogat, un fruntaș (Matei 19.16,29 „(19:16) Şi, iată, un om, apropiindu-se, I-a spus: „Învăţătorule, ce bine să fac ca să am viaţă eternă?“ „(19:29) Şi oricine a lăsat case, sau fraţi, sau surori, sau tată, sau mamă, sau soţie, sau copii, sau ogoare, pentru Numele Meu, va primi însutit şi va moşteni viaţa eternă.“; Marcu 10.17,30 „(10:17) Şi, pe când ieşea la drum, un om a alergat la El şi, îngenunchind înaintea Lui, Îl întreba: „Bunule Învăţător, ce să fac ca să moştenesc viaţa eternă?“ „(10:30) care să nu primească însutit acum, în timpul acesta: case şi fraţi şi surori şi mame şi copii şi ogoare, cu persecuţii, şi, în veacul care vine, viaţă eternă.“; Luca 18.18,30 „(18:18) Şi un mai-mare al poporului L-a întrebat, spunând: „Bunule Învăţător, ce să fac ca să moştenesc viaţa eternă?“ „(18:30) care nu va primi mult mai mult în timpul acesta, iar în veacul care vine, viaţă eternă“.“). În ambele cazuri Hristos le prezintă normele iudaismului, și anume Legea, însă după aceea El Se prezintă pe Sine în realitate, și anume ca Samariteanul milostiv, respectiv ca Acela care »a vândut« tot ce avea, și Și-a luat crucea. (Compară și cu Ioan 5.39,40: iudeii cunoșteau viața veșnică din Scripturi și se mângâiau cu gândul, că ei posedau viața veșnică, deoarece ei erau poporul ales al acestor Scripturi; însă ei nu au înțeles, căci chiar iudeul ales nu putea să primească viața în afara lui Hristos, despre care mărturiseau aceleași Scripturi (compară cu Ioan 3.1-7).) Acesta era deci drumul pentru acela care voia să moștenească viața veșnică: acum lepădare de sine și prigoniri, și *în veacurile viitoare viața veșnică;* aceasta va fi în veacurile când »lumea viitoare« va fi supusă Fiului Omului (Evrei 2.5 „(2:5) Pentru că nu îngerilor le-a supus El lumea locuită care va veni, despre care vorbim.“) sau, așa cum spune Hristos Însuși, timpul »înnoirii tuturor lucrurilor, când Fiul Omului va sta pe Tronul Său de slavă« (Matei 19.28,29 „(19:28) Şi Isus le-a spus: „Adevărat vă spun că voi, care M-aţi urmat, când Fiul Omului va şedea pe tronul Său de glorie, la înnoirea tuturor lucrurilor, veţi şedea şi voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. (19:29) Şi oricine a lăsat case, sau fraţi, sau surori, sau tată, sau mamă, sau soţie, sau copii, sau ogoare, pentru Numele Meu, va primi însutit şi va moşteni viaţa eternă.“) și când și cei doisprezece apostoli vor sta »pe douăsprezece scaune de domnie și vor judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și ori și cine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holde, pentru Numele Meu, va primi însutit, și va moșteni viața veșnică«. Curând, »când va veni Fiul Omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui (Matei 25.31,32 „(25:31) Dar, când va veni Fiul Omului în gloria Sa, şi toţi îngerii cu El, atunci va şedea pe tronul gloriei Sale; (25:32) şi toate naţiunile vor fi adunate înaintea Lui şi le va despărţi pe unele de altele, aşa cum desparte păstorul oile de capre;“); atunci El va spune acelora, care au ajutat pe frații Lui și i-au primit: »Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii« (Matei 25.34 „(25:34) Atunci Împăratul va spune celor de la dreapta Sa: «Veniţi, binecuvântaţii Tatălui Meu, moşteniţi Împărăţia pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.“), și de aceea se spune despre acești neprihăniți, că ei vor intra »în viața veșnică« (Matei 25.46 „(25:46) Şi aceştia vor merge la pedeapsă eternă, iar cei drepţi la viaţă eternă“.“). Moștenirea împărăției este deci ceea ce în altă parte se numește moștenirea vieții veșnice; viața veșnică este atmosfera împărăției în părtășie cu Împăratul.

Observă însă, cât de mult se aseamănă aceasta cu felul în care se exprimă apostolul Pavel. Firește el nu leagă viața veșnică cu lumea viitoare, ci cu cerul; nu cu Fiul Omului în slava

Împărăției păcii pe pământ, ci cu Omul înviat și glorificat la dreapta lui Dumnezeu în cer. Și el vorbește despre »a moșteni«: noi suntem »moștenitori ... în nădejdea vieții veșnice« (Tit 3.7; 1.2 „(3:7) pentru ca, îndreptăţiţi prin harul Său, să devenim moştenitori ai vieţii eterne potrivit speranţei.“ „(1:2) în speranţa vieţii eterne pe care Dumnezeu, care nu poate să mintă, a promis-o mai înainte de timpurile veacurilor;“). Așa cum Israel va moșteni în curând viața veșnică în țara făgăduită, tot așa Pavel vede viața veșnică ca o recoltă „în țara cerească“, când spune: »Cine seamănă în firea lui pământească, va secera din firea pământească putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică« (Galateni 6.8). De altfel și Hristos Însuși leagă viața veșnică cu această „recoltă“ viitoare în slavă: »Cine seceră, primește o plată, și strânge roadă pentru viața veșnică« (Ioan 4.36 „(4:36) Secerătorul primeşte plată şi adună rod spre viaţă eternă, pentru ca şi semănătorul şi secerătorul să se bucure împreună.“) și: »dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă. Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică (Ioan 12.24,25 „(12:24) Adevărat, adevărat vă spun: dacă grăuntele de grâu căzut în pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce mult rod. (12:25) Cine îşi iubeşte viaţa, o va pierde; şi cine îşi urăşte viaţa în lumea aceasta, o va păstra pentru viaţa eternă.“; vezi în continuare secțiunea 8 din acest studiu).

Pentru Pavel viața veșnică este ținta finală minunată a drumului credinței, al cărui capăt este la Omul glorificat în slavă. El vorbește despre aceia »care cred în El, ca *să capete* viața veșnică« (1 Timotei 1.16 „(1:16) Dar pentru aceasta mi s-a arătat îndurare, ca Isus Hristos să arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga-răbdare, ca model pentru aceia care vor crede în El, pentru viaţa eternă.“); și cu toate că noi avem parte acum de binecuvântările vieții veșnice (»apucă viața veșnică la care ai fost chemat« - 1 Timotei 6.12 „(6:12) Luptă-te lupta cea bună a credinţei, apucă viaţa eternă la care ai fost chemat şi pentru care ai mărturisit buna mărturisire înaintea multor martori.“), el leagă aceasta cu deplina realizare a ei în viitor, atunci când atenționează pe bogați »... așa ca să-și strângă pentru *vremea viitoare* drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce *adevărata viață*« (1 Timotei 6.19 „(6:19) strângându-şi pentru viitor o temelie bună, ca să apuce adevărata viaţă.“). Ținta drumului de credință este viața veșnică: »Pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică« (Romani 5.21 „(5:21) pentru ca, după cum păcatul a domnit în moarte, tot aşa şi harul să domnească prin dreptate spre viaţă eternă, prin Isus Hristos, Domnul nostru.“). Vedem aici viața veșnică introdusă *prin* Hristos: un capitol mai departe o vedem ca dar al harului lui Dumnezeu *în* Hristos: »Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca *sfârșit:* viața veșnică. Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru« (Romani 6.22,23 „(6:22) Dar acum, eliberaţi de păcat şi devenind robi ai lui Dumnezeu, aveţi rodul vostru spre sfinţire, şi sfârşitul: viaţa eternă. (6:23) Pentru că plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viaţă eternă în Hristos Isus, Domnul nostru.“). Viață veșnică este aici viața cerului, unde este Hristos, ascunsă la Dumnezeu, dar care se poate »apuca« deja acum aici pe pământ: noi putem trăi deja acum în atmosfera cerului. Eu am fost făcut deja viu, eu am deja viața veșnică ca principiu activ »rămânând în mine« (1 Ioan 3.15 „(3:15) Oricine îl urăşte pe fratele său este un ucigaş; şi ştiţi că nici un ucigaş nu are viaţă eternă rămânând în el.“), (»Hristos trăiește în mine!« - Galateni 2.20), dar eu nu am fost încă introdus într-un trup glorificat în atmosfera în care eu voi savura desăvârșit această viață. Viața veșnică este în mine, dar ea „nu este acasă“, căci Casa Tatălui este „locul natal“ al vieții veșnice. Un credincios, care posedă viața veșnică, nu mai este »din lume« (Ioan 15.19; 17.14 „(15:19) Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteţi din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea vă urăşte lumea.“ „(17:14) Eu le-am dat Cuvântul Tău şi lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.“) și de aceea, atâta timp cât el se mai găsește „în această lume“, el nu este în elementul lui: el este ca un pește în afara apei sau ca

un om în apă. Așa cum nici peștele și nici omul nu pot savura adevărata odihnă, când sunt duși din elementul lor într-un element străin, tot așa viața veșnică, care a fost dăruită credinciosului, nu găsește niciodată adevărata odihnă și satisfacție în lumea aceasta și în trupul acesta. Casa Tatălui este locul natal al vieții veșnice, trupul glorificat este cortul adevărat al vieții veșnice. Și totuși: noi nu suntem descurajați (1 Timotei 6.12,19 „(6:12) Luptă-te lupta cea bună a credinţei, apucă viaţa eternă la care ai fost chemat şi pentru care ai mărturisit buna mărturisire înaintea multor martori.“ „(6:19) strângându-şi pentru viitor o temelie bună, ca să apuce adevărata viaţă.“). Noi putem și avem voie să apucăm acum adevărata viață, viața veșnică, dacă noi înfăptuim cu adevărat practic în viața noastră ce înseamnă să fi înviat împreună cu Hristos și de aceea să cauți lucrurile de sus (Coloseni 3.1-4 „(3:1) Deci, dacă aţi fost înviaţi împreună cu Hristos, căutaţi cele de sus, unde Hristos este aşezat la dreapta lui Dumnezeu: (3:2) gândiţi la cele de sus, nu la cele de pe pământ, (3:3) pentru că voi aţi murit şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. (3:4) Când Se va arăta Hristos, care este viaţa noastră, atunci veţi fi arătaţi şi voi, împreună cu El, în glorie.“), unde este Hristos, șezând la dreapta lui Dumnezeu, da, să ne gândim la ceea ce este sus și nu la ce este pe pământ; căci noi am murit, și viața noastră (Hristos este viața noastră!) este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Noi avem viața veșnică în noi, dar noi vom trăi și practic în atmosfera vieții veșnice, dacă realizăm realmente, că noi am fost așezați în Hristos în locurile cerești (Efeseni 2.6; 1.3 „(2:6) şi ne-a înviat împreună şi ne-a aşezat împreună în cele cereşti, în Hristos Isus,“ „(1:3) Binecuvântat fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cereşti, în Hristos;“), unde suntem binecuvântați cu toate binecuvântările spirituale. Viața veșnică este viața Casei Tatălui, și noi vom gusta ceva din aceasta, dacă viața veșnică, care ne-a fost vestită (1 Ioan 1.2,3 „(1:2) (şi viaţa s-a arătat; şi noi am văzut, şi mărturisim, şi vă vestim viaţa eternă, care era la Tatăl şi ni s-a arătat); (1:3) ce am văzut şi am auzit vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi comuniune cu noi; şi comuniunea noastră este în adevăr cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos.“), ne conduce în mod practic să savurăm părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos; căci această părtășie este viața Casei Tatălui.

7. Savurarea vieții

Ultima parte a secțiunii anterioare ne-a pus deja în legătură cu o temă foarte importantă în legătură cu viața veșnică, și anume trăirea și savurarea practică a acestei vieți. Cât de mult lipsește aceasta la mulți credincioși! Ioan 3.16 „(3:16) Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă eternă.“ este probabil cel mai cunoscut verset din Biblie, însă într-un anumit sens el este unul din cele mai puțin cunoscute versete. Căci câți credincioși înțeleg cu adevărat ce înseamnă, că ei »au viața veșnică«, ca să nu mai vorbim că o savurează. Viața veșnică este viață cerească, și cu toate că noi nu suntem încă în cer, putem să avem deja cerul în inima noastră. Însă cu cât mai mult suntem stăpâniți de împrejurările noastre pământești (fie ele grele sau favorabile – ambele sunt un pericol), cu atât mai puțin realizăm practic ceva din această viață cerească în inimile noastre.

Acest pericol a fost unul din motivele pentru care Ioan a scris prima sa scrisoare. În evanghelia sa a prezentat pe Hristos, ca Cel care revelează viața veșnică, însă în scrisoarea sa arată că Hristos Însuși este viața veșnică (1 Ioan 1.2; 5.11,20 „(1:2) (şi viaţa s-a arătat; şi noi am văzut, şi mărturisim, şi vă vestim viaţa eternă, care era la Tatăl şi ni s-a arătat);“ „(5:11) Şi aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viaţă eternă şi această viaţă este în Fiul Său.“ „(5:20) Şi ştim că Fiul lui Dumnezeu a venit şi ne-a dat pricepere, ca să Îl cunoaştem pe Cel adevărat; şi noi suntem în Cel adevărat, în Fiul Său, Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu şi viaţă eternă.“). În evanghelia sa Hristos este Fiul dependent, care prezintă pe Tatăl, însă în scrisoarea sa este Duhul Sfânt, care arată spre Hristos! Deci, evanghelia a fost scrisă, »pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând să

aveți viața în Numele Lui« (Ioan 20.31 „(20:31) Dar acestea sunt scrise ca voi să credeţi că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, şi, crezând, să aveţi viaţă în Numele Lui.“); însă scrisoarea (epistola) a fost scrisă, »ca *să știți* că voi aveți viața veșnică« (1 Ioan 5.13 „(5:13) V-am scris acestea vouă, ca să ştiţi că aveţi viaţă eternă, vouă, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu.“). Aceasta este responsabilitatea noastră ca credincioși: *să știm*, cât de bogați suntem, și aceasta nu o învățăm prin aceea că ne însușim dogme, ci prin aceea că în practică noi stăm într-o viață spirituală de credință.

Credincioșii posedă viața veșnică, însă prin aceasta ei nu sunt »acasă« (așa cum am văzut), sunt străini într-o țară în care viața veșnică nu este acasă. Nu este în zadar, că viața veșnică este legată în evanghelia după Ioan de mai multe ori de tablourile *călătoriei prin pustie* ale lui Israel; și Israel s-a aflat în pustie, într-un ținut pustiu și sterp, unde ei, acum cetățeni ai țării făgăduite, nu erau acasă, dar aveau dreptul să savureze ceva din viața cu Dumnezeu. Sunt patru astfel de tablouri în evanghelia după Ioan:

1. **Șarpele de aramă:**

   Ioan 3.14,14: Și, după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. (Ioan 3.14,15 „(3:14) Şi, cum a înălţat Moise şarpele în pustiu, aşa trebuie să fie înălţat Fiul Omului, (3:15) pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă eternă.“; Numeri 21.4-9)

   Contextul este clar: așa cum Israel trebuia să privească la șarpe și astfel avea viața, tot așa trebuie și noi să credem în Fiul Omului înălțat, ca astfel prin aceasta să primim viața veșnică. Dacă însă ne gândim, că Israel în general nu este un tablou al păcătosului, care vine la credință, ci al poporului lui Dumnezeu, care poate decădea spiritual și trebuie readus la părtășia cu Dumnezeu, vedem că versetele au și un înțeles foarte practic pentru noi. Noi trebuie să privim nu numai *o singură dată* la Hristos, ci învățăm să ținem ochiul permanent îndreptat spre El sau să-l îndreptăm din nou spre El, când ne-am abătut, și să devenim conștienți, că locul, unde El a fost înălțat, este locul unde Dumnezeu a sfârșit-o pentru totdeauna cu carnea noastră și a dus-o la *moarte*. Această conștiență ne poate păstra în savurarea practică a *vieții* veșnice.

2. **Apa vie:**

   Ioan 4.10,14: Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și Cine este Cel ce-ți zice: „Dă-Mi să beau!“ tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie. ... Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în El într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.

   Așa cum Ioan 4 urmează după capitolul 3, așa ne amintesc nemijlocit aceste cuvinte de întâmplarea care a urmat după șarpele de aramă: ei mergeau de la o apă la alta și »de acolo s-au dus la Beer (= fântână) (Numeri 21.16-18 „(21:16) Şi de aici la Beer: aceasta este fântâna despre care a vorbit Domnul lui Moise: „Adună poporul şi le voi da apă“. (21:17) Atunci Israel a cântat cântarea aceasta:„Ţâşneşte, fântână! Cântaţi-i: (21:18) Fântâna pe care au săpat-o căpeteniile, pe care au săpat-o mai-marii poporului cu toiagul de domnie, cu toiegele lor“.Şi din pustiu au venit la Matana“). La această fântână Domnul a zis lui Moise: „Strânge poporul și le voi da apă.“ Atunci a cântat Israel cântarea aceasta: „*Țâșnește*, fântână! Cântați în cinstea ei! Fântâna pe care au săpat-o căpeteniile, pe care au săpat-o mai marii poporului, cu toiagul de cârmuire, cu toiegele

lor!“« Vedem aici cum apa vie țâșnește ca fântână de înviorare și binecuvântare și conduce poporul direct din pustie în câmpia Moabului, locul pregătirii pentru țara făgăduită (versetul 20).

Așa vedem în Ioan 4 o sărmană femeie neiudaică, care până în momentul acela cunoștea numai *cerințele* lui Dumnezeu și acum vine în legătură cu darul lui Dumnezeu și cu Fiul Său (într-o stare de o așa adâncă coborâre, că El cere acestei femei puțină apă). Cât de adânc se coboară bunătatea lui Dumnezeu! Cine cunoaște acest dar și această Persoană, va cere apă vie, un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu, și prin Duhul Sfânt el va fi făcut viu, așa cum relatează Ioan (Ioan 7.38,39 „(7:38) Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie“. (7:39) Dar a spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El; pentru că nu era încă Duh Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat.“). Este acest Duh, care toarnă dragostea lui Dumnezeu în inima credinciosului (Romani 5.5 „(5:5) şi speranţa nu înşală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.“), acea dragoste revelată pe cruce, și îl conduce la savurarea practică a vieții veșnice (Ioan 17.3 „(17:3) Şi aceasta este viaţa eternă, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.“): cunoașterea lui Dumnezeu ca Tată și a Fiului trimis de El (Ioan 16.13-15 „(16:13) Dar, când va veni Acela, Duhul adevărului, El vă va călăuzi în tot adevărul; pentru că nu va vorbi de la Sine Însuşi, ci va vorbi ce va auzi şi vă va face cunoscut cele viitoare. (16:14) Acela Mă va glorifica, pentru că va primi din ce este al Meu şi vă va face cunoscut. (16:15) Tot ce are Tatăl este al Meu; de aceea am spus că va primi din ce este al Meu şi vă va face cunoscut.“; 1 Ioan 1.3 „(1:3) ce am văzut şi am auzit vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi comuniune cu noi; şi comuniunea noastră este în adevăr cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos.“) și apoi glorificat de El în cer, precum și comuniunea cu acest Tată și acest Fiu. Aceasta ne duce din pustie până sus în atmosfera Casei Tatălui, și aceasta se va realiza practic în noi în măsura în care noi ținem carnea (firea pământească) pe locul morții și umblăm și trăim prin Duhul (Romani 8.1-7; Galateni 5.16-26).

3. **Pâinea vieții:**

Ioan 6.54-57: Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. ... Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și El prin Mine.

Avem aici cuvinte asemănătoare unui alt tablou al călătoriei prin pustie, căci Domnul Isus Se compară pe Sine aici cu mana (Ioan 6.31,49 „(6:31) Părinţii noştri au mâncat mana în pustiu, după cum este scris: «Le-a dat să mănânce pâine din cer»“.“ „(6:49) Părinţii voştri au mâncat mana în pustiu şi au murit.“), pe care au primit-o israeliții de la Dumnezeu din cer. Așa este El adevărata pâine din cer (Ioan 6.51,53 „(6:51) Eu sunt pâinea cea vie care a coborât din cer; dacă mănâncă cineva din această pâine, va trăi etern; şi pâinea pe care Eu o voi da este carnea Mea, pe care Eu o voi da pentru viaţa lumii“.“ „(6:53) Isus deci le-a spus: „Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu veţi mânca deci carnea Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui, nu aveţi viaţă în voi înşivă.“), și oricine se hrănește cu El, ca Cel mort, primește viața veșnică. Însă am atras mai înainte atenția, că între versetul 53 și versetele 54-57 este o diferență importantă; în primul loc este vorba de *primirea* vieții, prin aplicarea morții lui Hristos la propria persoană, însă în al doilea loc este vorba de *întreținerea* vieții, prin aceea că te hrănești permanent cu Hristos. Vedem aceasta nemijlocit prin folosirea verbului „a mânca“, care în versetul 53 este la forma aorist, iar în versetele 54-57 este la timpul prezent, așa că noi am putea reda liber acest

pasaj în felul următor: „Numai dacă voi (într-un anumit moment din trecut) ați mâncat trupul Fiului Omului și ați băut sângele Lui, aveți viața în voi înșivă. Cine (permanent, mereu din nou) mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are (permanent, neîntrerupt) viața veșnică.“ Deci în versetele 54-57 nu este vorba că cineva vine la credință, ci de faptul că zilnic te hrănești cu Fiul Omului înjosit și omorât (care totodată ne îndreaptă privirea spre înviere, versetul 39 și în continuare și versetele 44 și 54), pentru a rămâne în siguranța permanentă și savurarea vieții veșnice. Pentru aceasta trebuie practic să ne preocupăm în fiecare zi cu Persoana Sa (așa cum Israel se hrănea zilnic cu mana), pentru ca El să umple inima și viața noastră și noi să-L urmăm pe cale, pe Acela care a mers înaintea noastră prin pustie.

4. **Oile:**

Ioan 10.27,28: Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică.

Și tabloul unei turme de oi era un tablou din Vechiul Testament cunoscut poporului Israel, și nu în cele din urmă în legătură cu călătoria prin pustie: »Ia aminte, Pastorul lui Israel! Tu, care povățuiești pe Iosif ca pe o turmă! Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care ședzi pe heruvimi! Trezește-Ți puterea, înaintea lui Efraim, Beniamin și Manase (aceasta înseamnă, în partea de vest a Cortului întâlnirii, deci foarte aproape de chivot) și vino în ajutorul nostru! ... Tu ai adus o vie din Egipt, ai izgonit neamuri, și ai sădit-o.« (Psalmul 80.1,2,8 „(80:1) Păstor al lui Israel, pleacă urechea, Tu, Cel care-l conduci pe Iosif ca pe o turmă! Tu, Cel care şezi între heruvimi, străluceşte! (80:2) Trezeşte-Ţi puterea înaintea lui Efraim şi Beniamin şi Manase şi vino să ne salvezi!“ „(80:8) [?] Ai adus o viţă din Egipt; ai alungat naţiunile şi ai sădit-o:“) Aducerea turmei de oi, de către Moise, prin pustie până la muntele Horeb (Levitic 3.1 „(3:1) Şi dacă darul lui va fi o jertfă de pace, dacă-l va aduce din cireadă, fie parte bărbătească, fie femeiască, să-l aducă fără cusur înaintea Domnului.“) era imaginea aducerii poporului Israel la acest munte și prin aceasta un model al lui Hristos, care acum duce poporul Său prin pustie la »Muntele lui Dumnezeu«. Cândva vom fi la Dumnezeu și vom savura în chip desăvârșit »viața lui Dumnezeu«; însă Hristos spune deja acum despre oile Sale, că El le dă viața veșnică s-o savureze, cel puțin dacă noi permanent ascultăm practic de glasul Său și-L urmăm ascultători, pe El, Păstorul.

Am văzut deci, că noi putem să savurăm viața veșnică deja acum, aici în această pustie. Am mai văzut însă, că viața veșnică, în ceea ce privește natura ei, este cerească; ea își are patria în »țara promisă«. Țara Canaan este un simbol al locurilor cerești, și roadele țării sunt un simbol al binecuvântărilor spirituale din locurile cerești (Efeseni 1.3 „(1:3) Binecuvântat fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cereşti, în Hristos;“). Dacă ne gândim la moștenirea noastră din cer, deseori ne imaginăm aceasta numai ca ceva de viitor, așa cum scrie apostolul Petru: »o moștenire nestricăcioasă și neîntinată, și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru voi« (1 Petru 1.4 „(1:4) pentru o moştenire nestricăcioasă şi neîntinată şi care nu se veştejeşte, păstrată în ceruri pentru voi,“). Însă apostolul Pavel ne arată, că în principiu noi suntem deja acum așezați în Hristos în locurile cerești (Efeseni 2.6 „(2:6) şi ne-a înviat împreună şi ne-a aşezat împreună în cele cereşti, în Hristos Isus,“). Noi am primit deja acum toate premisele, ca să posedăm și să savurăm această poziție, căci potrivit alegerii lui Dumnezeu noi suntem principial deja sfinți și fără vină înaintea Lui în dragoste (Efeseni 1.4 „

(1:4) după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără pată înaintea Lui, în dragoste;“); avem parte de natura dumnezeiască (2 Petru 1.4 „(1:4) prin care ne-a dat promisiunile cele mai mari şi preţioase, ca prin acestea să vă faceţi părtaşi naturii divine, după ce aţi scăpat de stricăciunea care este în lume prin poftă.“), care este lumină și dragoste, așa că noi avem aptitudinea să cunoaștem și să savurăm poziția cerească. Și nu numai aceasta: noi am fost aduși și într-o legătură cu Dumnezeu, care este în armonie cu această poziție din locurile cerești, și anume în relație de *filiațiune*.

Fiii lui Dumnezeu posedă moștenirea în țara promisă: toate binecuvântările spirituale în locurile cerești. Este însă remarcabil, că Pavel nu ne descrie ce sunt aceste »binecuvântări spirituale« (Efeseni 1.4,5 „(1:4) după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără pată înaintea Lui, în dragoste; (1:5) El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale,“). El ne spune care este natura și relația necesară pentru a poseda aceste binecuvântări, și redă premisa căreia trebuie să-i corespundă păcătosul ca să ajungă la aceste binecuvântări (Efeseni 1.7 „(1:7) în El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea greşelilor, după bogăţiile harului Său,“); dar ceea ce sunt binecuvântările în sine, nu ne spune nimic. Tema lui este mai mult *poziția* noastră înaintea lui Dumnezeu în Hristos în locurile cerești. Vedem aceasta și în scrisoarea către Coloseni: »... mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină ... ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui.« (Coloseni 1.12,13 „(1:12) mulţumind Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moştenirea sfinţilor în lumină, (1:13) care ne-a eliberat din stăpânirea întunericului şi ne-a strămutat în Împărăţia Fiului dragostei Sale,“) Găsim aici iarăși aptitudinea și poziția, dar nu găsim moștenirea propriu-zisă. Pentru aceasta avem nevoie de apostolul care a scris despre »Fiul dragostei Lui« (a dragostei Tatălui): Ioan.

Așa cum am văzut deja, Domnul Isus Însuși vorbește despre binecuvântări cerești: »... cum veți crede, dacă vă voi vorbi despre lucrurile cerești?« (Ioan 3.12 „(3:12) Dacă v-am spus cele pământeşti şi nu credeţi, cum veţi crede dacă vă voi spune cele cereşti?“). Expresia »lucrurile cerești« (de fapt: cele cerești) este în limba greacă exact ca și »locurile cerești« (ta *epourania*) din scrisoarea către Efeseni! Și așa cum am spus, Domnul Isus sintetizează în două cuvinte ce include acest »cele cerești«: viața veșnică. Binecuvântările spirituale din locurile cerești, moștenirea noastră în țara promisă, nu pot fi descrise mai bine decât prin expresia »viață veșnică«. Această temă nu este simplă, deoarece noi trebuie să stabilim legături între slujba lui Pavel și cea a lui Ioan. De aceea doresc să expun aceasta puțin mai detaliat, și anume în șapte puncte:

1. Viața veșnică este realmente binecuvântarea cerească; cele două cuvinte »viața veșnică au un conținut așa de bogat, că întreg capitolul 3 din evanghelia după Ioan se ocupă cu descrierea a ceea ce Domnul numește »cele cerești«. Vechiul Testament are în privința aceasta o ilustrație foarte frumoasă, când vorbește despre părtășia dulce și plăcută și locuirea împreună a „fraților“: Căci acolo dă Domnul *binecuvântarea*, viața, pentru veșnicie« (Psalmul 133.3 „(133:3) ca roua Hermonului, care coboară pe munţii Sionului, pentru că acolo a poruncit Domnul binecuvântarea, viaţa pentru totdeauna.“). Chiar și pentru credincioșii Vechiului Testament viața veșnică era *binecuvântarea* lui Dumnezeu.

2. Viața veșnică este realmente *moștenirea* cerească. Apostolul Pavel spune, că credincioșii dintre națiuni și cei dintre iudei sunt moștenitori împreună, alcătuiesc un singur trup și au împreună aceeași promisiune a lui Dumnezeu în Hristos Isus. Nici aici nu citim la ce se referă această moștenire, este însă o legătură cu »promisiunea lui Dumnezeu în Hristos Isus«. Aceasta nu este promisiunea făcută lui Avraam, căci

aceasta era deja cunoscută în Vechiul Testament. Însă »promisiunea lui Dumnezeu în Hristos Isus« a fost necunoscută în secolele trecute; ea era o taină, care abia acum a fost revelată sfinților Săi, celorlalte generații a fost necunoscută și deci își are originea *înainte* de toate timpurile (Efeseni 3.4,5 „(3:4) citind, puteţi înţelege priceperea mea în taina lui Hristos – (3:5) care în alte generaţii n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor, aşa cum a fost descoperită acum sfinţilor Săi apostoli şi profeţi prin Duh;“; Romani 16.25,26 „(16:25) Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea şi predicarea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei ţinute ascunsă timp de veacuri, (16:26) dar arătată acum şi prin scrieri profetice, potrivit poruncii eternului Dumnezeu, făcută cunoscut tuturor naţiunilor, spre ascultarea credinţei –“; Coloseni 1.26 „(1:26) taina cea ascunsă din veacuri şi din generaţii, dar arătată acum sfinţilor Săi,“; Tit 1.2 „(1:2) în speranţa vieţii eterne pe care Dumnezeu, care nu poate să mintă, a promis-o mai înainte de timpurile veacurilor;“). Deci, noi citim despre *viața veșnică*, »făgăduită mai înainte de veșnici de Dumnezeu, care nu poate să mintă«, și anume (în ceea ce privește natura lucrurilor) a făgăduit-o lui Hristos și în Hristos nouă, care eram cunoscuți Lui Dumnezeu din veșnicie. De aceea noi suntem moștenitori împreună și împreună părtași ai vieții veșnice; de aceea Pavel poate spune, că noi »ne facem în nădejde *moștenitori ai vieții veșnice*« (Tit 3.7 „(3:7) pentru ca, îndreptăţiţi prin harul Său, să devenim moştenitori ai vieţii eterne potrivit speranţei.“). Deci viața veșnică este moștenirea noastră cerească.

3. Viața veșnică este un dar al *dragostei lui Dumnezeu*; acesta este conținutul versetului 16 din Ioan 3: dragostea lui Dumnezeu față de lume a mers așa de departe, că El nu a intenționat numai salvarea ei, ci voia chiar să dăruiască viața veșnică acelora care vor crede în singurul Lui Fiu născut. De aceea este așa de important (căci viața veșnică și dragostea lui Dumnezeu aparțin împreună) să vedem, că cei binecuvântați cu tot felul de binecuvântări în locurile cerești sunt aceia care sunt sfinți și fără vină înaintea Lui*în dragoste*. (Efeseni 1.3,4 „(1:3) Binecuvântat fie Dumnezeul şi Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în cele cereşti, în Hristos; (1:4) după cum ne-a ales în El mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinţi şi fără pată înaintea Lui, în dragoste;“) Așa am văzut deja: aceia, care sunt strămutați în împărăția *Fiului dragostei lui Dumnezeu*, sunt făcuți apți să aibă parte de *moștenirea* sfinților în lumină (Coloseni 1.12-23). Viața veșnică poate fi savurată exclusiv în cunoașterea și savurarea dragostei lui Dumnezeu.

4. Viața veșnică este posesiunea *fiilor lui Dumnezeu*. Dumnezeu ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere (Efeseni 1.5 „(1:5) El ne-a rânduit dinainte pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale,“) ca poziție în care noi putem poseda pe deplin binecuvântările cerești. Filiațiunea include în sine moștenirea: »dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu« (Galateni 4.7). În scrisoarea către Galateni, »moștenirea« este prezentată simbolic în țara făgăduită de Dumnezeu lui Avraam, și recolta acestei țări este simbolul vieții veșnice: »cine seamănă în Duhul, *va secera* din Duhul *viața veșnică*« (Galateni 3.14,18,29; 4.30; 6.8).

5. Viața veșnică este binecuvântarea țării și este deci situată de cealaltă parte a*râului morții*, a Iordanului, și a *ținutului morții*, a pustiei. De aceea este așa de important, că Efeseni 1 ne arată (în legătură cu capitolul 2), că pentru a putea poseda binecuvântările spirituale din locurile cerești, astfel de oameni ca noi, care erau *morți* în păcate și fărădelegi, aveau nevoie de salvarea prin sângele lui Hristos și trebuiau să primească iertarea fărădelegilor. Citim de asemenea, că sfinții, care au parte la moștenire, au fost eliberați de sub puterea întunericului și au fost strămutați în împărăția Fiului dragostei lui

Dumnezeu (Coloseni 1.12-14 „(1:12) mulţumind Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moştenirea sfinţilor în lumină, (1:13) care ne-a eliberat din stăpânirea întunericului şi ne-a strămutat în Împărăţia Fiului dragostei Sale, (1:14) în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor.“), în care au răscumpărarea, iertarea păcatelor (Coloseni 1.12-14 „(1:12) mulţumind Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moştenirea sfinţilor în lumină, (1:13) care ne-a eliberat din stăpânirea întunericului şi ne-a strămutat în Împărăţia Fiului dragostei Sale, (1:14) în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor.“). Apostolul Pavel face clar și în scrisoarea către Romani diferența față de moarte: »pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească prin neprihănire, ca să dea *viața veșnică*, prin Isus Hristos, Domnul nostru« (Romani 5.21 „(5:21) pentru ca, după cum păcatul a domnit în moarte, tot aşa şi harul să domnească prin dreptate spre viaţă eternă, prin Isus Hristos, Domnul nostru.“). »Pentru că sfârșitul acestor lucruri (al robiei păcatului) este moartea. Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: *viața veșnică.* Fiindcă plata păcatului este *moartea*, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este *viața veșnică* în Isus Hristos, Domnul nostru« (Romani 6.21-23 „(6:21) Deci ce rod aveaţi atunci în acele lucruri de care acum vă este ruşine? pentru că sfârşitul acelora este moarte. (6:22) Dar acum, eliberaţi de păcat şi devenind robi ai lui Dumnezeu, aveţi rodul vostru spre sfinţire, şi sfârşitul: viaţa eternă. (6:23) Pentru că plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viaţă eternă în Hristos Isus, Domnul nostru.“).

6. Viața veșnică este cunoscută și savurată prin Duhul Sfânt, pe care L-am primit, atunci când am crezut și am primit Evanghelia mântuirii noastre (Efeseni 1.13 „(1:13) în care şi voi, auzind cuvântul adevărului, Evanghelia mântuirii voastre, în care, de asemenea, crezând, aţi fost pecetluiţi cu Duhul Sfânt al promisiunii,“). Duhul Sfânt va fi în noi un izvor de apă, care curge în viața veșnică (Ioan 4.14; 7.38,39 „(4:14) dar cine va bea din apa pe care i-o voi da Eu nicidecum nu va înseta niciodată, ci apa pe care i-o voi da Eu va deveni în el izvor de apă, ţâşnind spre viaţă eternă“.“ „(7:38) Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie“. (7:39) Dar a spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El; pentru că nu era încă Duh Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat.“). »Și Duhul este cel ce mărturisește despre lucrul acesta, fiindcă Duhul este adevărul. ... fiindcă aceasta este mărturisirea pe care Dumnezeu a făcut-o despre Fiul Său ... Și mărturisirea este aceasta; Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său« (1 Ioan 5.6-13). Prin Duhul Fiului lui Dumnezeu strigăm »Ava, Tată!« și înfăptuim filiațiunea noastră și moștenirea noastră, și semănăm prin Duhul, ca să culegem viața veșnică din Duhul (Galateni 4.6,7; 6.8).

7. Viața veșnică este, în ceea ce privește posesiunea noastră și savurarea acesteia, legată cu *învierea și glorificarea lui Hristos*. De aceea apostolul Pavel ne arată în rugăciunea sa de la sfârșitul capitolului 1 din scrisoarea către Efeseni, că noi putem poseda binecuvântările spirituale din locurile cerești, deoarece Hristos a fost înviat dintre cei morți (Efeseni 1.20 „(1:20) care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morţi, şi L-a aşezat la dreapta Sa, în cele cereşti,“) și Dumnezeu L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești, în timp ce Dumnezeu a dovedit aceeași putere și față de noi (Efeseni 1.19 „(1:19) şi ce este nemărginita mărime a puterii Lui faţă de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui,“), așa că El ne-a făcut și pe noi vii și ne-a înviat împreună cu Hristos și în El ne-a pus să ședem în locurile cerești (Efeseni 2.4-6 „(2:4) Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit (2:5) (fiind şi noi morţi în greşeli), ne-a adus la viaţă împreună cu Hristos (prin har sunteţi mântuiţi) (2:6) şi ne-a înviat împreună şi ne-a aşezat împreună în cele cereşti, în Hristos Isus,“). Când Pavel vorbește nemijlocit despre viața veșnică, el o leagă de asemenea de caracterul nepieritor al învierii și cu slava cerească (Romani 2.7 „(2:7) celor care, prin stăruinţă în lucrare bună, caută glorie şi onoare şi neputrezire:“; compară și cu Galateni 3.8; 1 Timotei 1.16 „(1:16) Dar pentru aceasta mi s-a arătat îndurare, ca Isus Hristos să arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga-răbdare, ca model pentru aceia

care vor crede în El, pentru viaţa eternă.“; Tit 1.2; 3.7 „(1:2) în speranţa vieţii eterne pe care Dumnezeu, care nu poate să mintă, a promis-o mai înainte de timpurile veacurilor;“ „(3:7) pentru ca, îndreptăţiţi prin harul Său, să devenim moştenitori ai vieţii eterne potrivit speranţei.“). În evanghelia după Ioan 6, Domnul Isus Se prezintă ca Pâinea vieții și Viața veșnică și o leagă de patru ori cu învierea și o dată cu glorificarea Sa (Ioan 6.39,40,44,54 „(6:39) Şi aceasta este voia Celui care M-a trimis, ca din tot ce Mi-a dat să nu pierd nimic, ci să-l înviez în ziua de apoi. (6:40) Pentru că aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine Îl vede pe Fiul şi crede în El să aibă viaţă eternă; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi“.“ „(6:44) Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl care M-a trimis, şi Eu îl voi învia în ziua de apoi.“ „(6:54) Cine mănâncă deci carnea Mea şi bea sângele Meu are viaţă eternă, şi Eu îl voi învia în ziua de apoi,“; Ioan 6.62,63 „(6:62) Dar dacă L-aţi vedea pe Fiul Omului suindu-Se unde era mai înainte? (6:63) Duhul este cel care dă viaţă, carnea nu foloseşte la nimic; cuvintele pe care Eu vi le-am vorbit sunt duh şi sunt viaţă.“). În Ioan 4 și Ioan 12, ca excepție, viața veșnică nu este prezentată ca posesiune actuală a credincioșilor, ci este legată cu slava cerească (viitoare) (Ioan 4.36; 12.25 „(4:36) Secerătorul primeşte plată şi adună rod spre viaţă eternă, pentru ca şi semănătorul şi secerătorul să se bucure împreună.“ „(12:25) Cine îşi iubeşte viaţa, o va pierde; şi cine îşi urăşte viaţa în lumea aceasta, o va păstra pentru viaţa eternă.“).

Sintetizând constatăm că viața veșnică este *binecuvântarea* lui Dumnezeu, o binecuvântare *cerească*, binecuvântările spirituale din locurile cerești, savurate în dragostea lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu, de partea cealaltă a morții, în domeniul învierii și glorificării, de către aceia care aparțin familiei lui Dumnezeu și care au primit înfierea. Cât de nemăsurat de mare este binecuvântarea noastră.

8. Părtășia vieții

Am văzut deci, că savurarea practică a vieții veșnice are ca premisă:

- privirea la Fiul Omului înălțat (care în același timp este singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, care a fost dat) la locul judecății asupra cărnii (firii pământești),
- acțiunea liberă a Duhului Sfânt în cel credincios, ca să-l aducă în legătură cu Hristos Cel glorificat,
- hrănirea cu Hristos Cel smerit și mort fiind conștient de învierea Sa și de înălțarea Lui la cer,
- și ascultarea zilnică de vocea Sa.

În contextul călătoriei prin pustiu există un al doilea aspect, foarte practic, al savurării vieții veșnice. Am constatat că viața veșnică este viața Casei Tatălui, pe care au dreptul s-o savureze copiii Tatălui, care au primit pe Fiul acestui Tată ca viață a lor. De aceea ea este și *viața familiei lui Dumnezeu* și de aceea este o viață care se savurează împreună ca familie. În privința aceasta vreau să atrag atenția asupra a șase locuri din Scriptură:

1. **Locul Adorării**

   Ioan 4.14,23,24: Apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică. ... Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh, și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.

Cu relevarea darului lui Dumnezeu (Ioan 4.10 „(4:10) Isus a răspuns şi i-a zis: „Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel care-ţi zice: «Dă-Mi să beau!», tu ai fi cerut de la El şi ţi-ar fi dat apă vie“.“), a Persoanei dumnezeiești, care era în chip umil pe pământ, și a »apei vii« (Cuvântul și Duhul - Ioan 7.38,39 „(7:38) Cine crede în Mine, după cum a spus Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie“. (7:39) Dar a spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei care au crezut în El; pentru că nu era încă Duh Sfânt, deoarece Isus nu fusese încă glorificat.“), Domnul a revelat și un loc corespunzător al adorării (Să ne gândim din nou înapoi la Numeri 21.16 „(21:16) Şi de aici la Beer: aceasta este fântâna despre care a vorbit Domnul lui Moise: „Adună poporul şi le voi da apă“.“ și versetele următoare: »La această fântână Domnul a zis lui Moise: „Strânge poporul, și le voi da apă.“ Atunci a cântat Israel cântarea aceasta: „Țâșnește, fântână! Cântați în cinstea ei!“« Vedem aici ca model pe poporul lui Dumnezeu adunat pentru a aduce adorare la o fântână țâșnitoare (acțiunea liberă a Duhului Sfânt).), unde »adevărații adoratori« (familia lui Dumnezeu) adoră pe Dumnezeu ca *Tată* (o dovadă că ei posedă viața veșnică – Ioan 17.3 „(17:3) Şi aceasta este viaţa eternă, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.“) într-un mod spiritual și în concordanță cu adevărurile noi revelate. Adorarea Tatălui este probabil cea mai mare binecuvântare a posesorului vieții veșnice!

2. **O turmă**

Ioan 10.16: Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor.

Oile din Israel, unite cu oile dintre națiuni într-o turmă nouă, sunt familia lui Dumnezeu, căreia Domnul îi dă viața veșnică, potrivit cu promisiunea de aici (Ioan 10.28 „(10:28) Şi Eu le dau viaţă eternă; şi nicidecum nu vor pieri niciodată şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea.“); ea este posesiunea individuală a fiecărui credincios și posesiunea colectivă a familiei lui Dumnezeu.

3. **Cei dăruiți de Tatăl**

Ioan 17.1-3: După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer, și a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelora, pe care I i-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.“

Vedem aici familia lui Dumnezeu ca fiind aceia din lume, pe care Dumnezeu i-a dat Fiului (Ioan 17.6,9,12,24 „(17:6) Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau şi Mie Mi i-ai dat şi au păzit Cuvântul Tău.“ „(17:9) Eu pentru ei cer; nu cer pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat, pentru că sunt ai Tăi“ „(17:12) Când eram cu ei, îi păzeam Eu în Numele Tău; pe aceia pe care Mi i-ai dat, i-am păzit şi nici unul dintre ei n-a pierit, decât fiul pieirii, ca să se împlinească Scriptura.“ „(17:24) Tată, doresc ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie şi ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii.“). Ei nu sunt un simplu număr de copii ai lui Dumnezeu fără nici o legătură între ei, ci ei sunt una, așa cum este Tatăl cu Fiul (Ioan 17.21-23 „(17:21) pentru ca toţi să fie una, după cum Tu, Tată, eşti în Mine şi Eu în Tine; ca şi ei să fie una în Noi, ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis. (17:22) Şi Eu le-am dat gloria pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum Noi suntem una: (17:23) Eu în ei şi Tu în Mine; pentru ca ei să fie făcuţi desăvârşiţi spre a fi una, ca să cunoască lumea că Tu M ai trimis şi că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine.“). Viața

acestei familii este »viața veșnică«: *cunoașterea* lui Dumnezeu, așa cum L-a cunoscut Hristos, și anume, ca Tată; nu numai că știu, că El este Tatăl Fiului, ci ei Îl cunosc ca Tată *al lor* (Ioan 20.17 „(20:17) Isus ·i-a spus: „Nu Mă atinge, pentru că încă nu M-am suit la Tatăl Meu; ci mergi la fraţii Mei şi spune-le: «Mă sui la Tatăl Meu şi Tatăl vostru, şi la Dumnezeul Meu şi Dumnezeul vostru»“.“ – căci ei au primit pe Fiul Lui ca viață a lor) și știu că sunt frați ai Fiului. Și ei *cunosc* pe Isus Hristos, Cel trimis, așa cum El, Cel care L-a trimis, L-a cunoscut, și anume ca singurul născut al Tatălui; ei știu nu numai că El este Fiul, ci acest Fiu a devenit viața lor. Potrivit planului lui Dumnezeu ei sunt principial deja asemenea chipului Fiului Său, așa că Acesta este Cel întâi născut dintre mai mulți frați (Romani 8.29 „(8:29) Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a şi rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel întâi-născut între mulţi fraţi.“), deci în mijlocul familiei lui Dumnezeu.

4. **Părtășia**

1 Ioan 1.2-4: ... vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată; deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.

Citim aici, că viața veșnică a fost vestită, pentru ca noi să avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul și prin aceasta și între noi ca familie a Tatălui și a Fiului. Așa cum posedarea vieții veșnice include adevărata cunoaștere a Tatălui și a Fiului, tot așa este clar, că o astfel de cunoaștere include adevărata părtășie cu aceste Persoane divine și prin aceasta și cu toți care posedă împreună această viață veșnică. Noi am primit viața veșnică (care ne-a fost vestită), așa că prin aceasta noi constituim o *comunitate de viață* (o simbioză), care se caracterizează (cum de fapt spune versetul) prin părtășia cu Tatăl și cu Fiul; da, viața veșnică, pe care o avem noi, este viața pe care a avut-o și o are Fiul în părtășia cu Tatăl. Urmarea unei astfel de părtășii este bucuria deplină (Ioan 15.9-11; 16.24; 17.13 „(15:9) Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, v-am iubit şi Eu pe voi. Rămâneţi în dragostea Mea. (15:10) Dacă ţineţi poruncile Mele, veţi rămâne în dragostea Mea, aşa cum Eu am ţinut poruncile Tatălui Meu şi rămân în dragostea Lui. (15:11) V-am vorbit acestea pentru ca bucuria Mea să fie în voi şi bucuria voastră să fie deplină.“ „(16:24) Până acum n-aţi cerut nimic în Numele Meu: cereţi şi veţi primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.“ „(17:13) Dar acum vin la Tine. Şi vorbesc acestea în lume, ca ei să aibă bucuria Mea deplină în ei.“), așa cum Fiul Însuși a savurat-o aici pe pământ în părtășia cu Tatăl Său.

5. **Copiii:**

1 Ioan 2.24,25: Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămânea în Fiul și în Tatăl. Și făgăduința, pe care ne-a făcut-o El, este aceasta: viața veșnică.

În toată această secțiune Ioan scrie despre copiii lui în credință și îi (familia lui Dumnezeu) împarte în trei grupe: părinți, tineri și copii (1 Ioan 2.13,14 „(2:13) Vă scriu, părinţilor, pentru că L-aţi cunoscut pe Cel care este de la început. Vă scriu, tinerilor, pentru că l-aţi învins pe cel rău. V-am scris, copilaşilor, pentru că L-aţi cunoscut pe Tatăl. (2:14) V-am scris, părinţilor, pentru că L-aţi cunoscut pe Cel care este de la început.V-am scris, tinerilor, pentru că sunteţi tari, şi Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, şi l-aţi învins pe cel rău.“). Părinții sunt aceia care din punct de vedere spiritual s-au maturizat așa de mult, că Îl cunosc pe Acela care este de la început (deci pe Hristos, viața veșnică, care era la Tatăl și care ne-a fost descoperită – 1 Ioan 1.1,2 „(1:1) Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am contemplat şi ce au pipăit mâinile noastre, cu privire la

Cuvântul vieţii (1:2) (şi viaţa s-a arătat; şi noi am văzut, şi mărturisim, şi vă vestim viaţa eternă, care era la Tatăl şi ni s-a arătat);“). Acesta este singura și marea lor caracteristică: viața veșnică (aceasta este „cunoașterea“ Tatălui și a Fiului! – Ioan 17.3 „(17:3) Şi aceasta este viaţa eternă, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.“) a devenit totul pentru ei; ei trăiesc deja în atmosfera cerească a acestei vieți (1 Ioan 2.13-17 „(2:13) Vă scriu, părinţilor, pentru că L-aţi cunoscut pe Cel care este de la început. Vă scriu, tinerilor, pentru că l-aţi învins pe cel rău. V-am scris, copilaşilor, pentru că L-aţi cunoscut pe Tatăl. (2:14) V-am scris, părinţilor, pentru că L-aţi cunoscut pe Cel care este de la început.V-am scris, tinerilor, pentru că sunteţi tari, şi Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi, şi l-aţi învins pe cel rău. (2:15) Nu iubiţi lumea, nici cele din lume. Dacă iubeşte cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. (2:16) Pentru că tot ce este în lume: pofta cărnii şi pofta ochilor şi trufia vieţii, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume. (2:17) Şi lumea trece, şi pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne pentru eternitate.“). La tineri nu este încă așa: la ei atmosfera vieții veșnice (a Casei Tatălui) este permanent în conflict cu atmosfera lumii (1 Ioan 2.18-27); însă ei au biruit pe cel rău. La copii desigur nu poate fi vorba de experiență spirituală; dimpotrivă, ei au fost neliniștiți de către anticriștii care au fost descoperiți printre creștini. Însă apostolul îi asigură, că ei, chiar dacă au ajuns să *savureze* numai puțin viața veșnică, aceasta nu schimbă cu nimic posedarea vieții veșnice (compară cu 1 Ioan 5.11-13 „(5:11) Şi aceasta este mărturia: că Dumnezeu ne-a dat viaţă eternă şi această viaţă este în Fiul Său. (5:12) Cine Îl are pe Fiul are viaţa; cine nu Îl are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viaţa. (5:13) V-am scris acestea vouă, ca să ştiţi că aveţi viaţă eternă, vouă, care credeţi în Numele Fiului lui Dumnezeu.“). Chiar și copiii au ungerea (cu Duhul – 1 Ioan 2.20 „(2:20) Dar voi aveţi ungerea de la Cel Sfânt şi ştiţi toate.“) de la Cel sfânt (= Hristos), și „știu“ totul; în principiu „cunosc“ pe Tatăl și pe Fiul (Ioan 17.3 „(17:3) Şi aceasta este viaţa eternă, să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.“). Promisiunea vieții veșnice (1 Ioan 2.25 „(2:25) Şi aceasta este promisiunea pe care El ne-a dat-o: viaţa eternă.“) era nu numai pentru părinți, ci și pentru copiii în Hristos. Deci dacă rămânea în ei ce au auzit de la început (cu privire la Cel ce era de la început: viața veșnică, care era la Tatăl – 1 Ioan 1.1,2 „(1:1) Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am contemplat şi ce au pipăit mâinile noastre, cu privire la Cuvântul vieţii (1:2) (şi viaţa s-a arătat; şi noi am văzut, şi mărturisim, şi vă vestim viaţa eternă, care era la Tatăl şi ni s-a arătat);“), atunci ei vor rămâne de asemenea în Fiul și în Tatăl – vor umbla în atmosfera vieții veșnice și în părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos (1 Ioan 1.3 „(1:3) ce am văzut şi am auzit vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi comuniune cu noi; şi comuniunea noastră este în adevăr cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos.“).

6. **Frații:**

1 Ioan 3.14,15: Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte. Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el.

Posedarea vieții veșnice include în sine părtășia cu Tatăl și cu Fiul și prin aceasta cu întreagă familie a lui Dumnezeu. Această părtășie de viață este o părtășie de dragoste; cei care aparțin acesteia arată caracteristicile lui Dumnezeu, care este lumină și dragoste, și ei nu pot altceva decât să iubească pe cei care aparțin acestei părtășii (1 Ioan 2.3-11; 3.4-24). Cei care au viața veșnică poartă semnele caracteristice ale „luminii“ (dreptatea, ascultarea) și ale „dragostei“ (dragoste față de Dumnezeu și față de frați). Această afirmație este așa de absolută, că tot așa de bine se poate spune și reciproc: cine urăște pe fratele său, prin aceasta dă dovada simplă, că viața veșnică nu este în el; el este un ucigaș și este în moarte, în loc să fie în atmosfera vieții.

9. Nădejdea vieţii

În capitolele anterioare ne-a devenit clar, că savurarea vieții veșnice este un privilegiu mare – dar este și o responsabilitate mare. Noi avem viața veșnică, dar ea nu este încă acolo unde ea este acasă. Ea este în cele din urmă acasă într-un trup glorificat în Casa Tatălui! Aceasta înseamnă conflicte, atâta timp cât noi vom fi în trupul vechi (deci cât timp mai purtăm carnea în noi). Eu posed viața veșnică și prin aceasta am deja acum aptitudinea să savurez lucrurile din Casa Tatălui și din noua creație, și »nădejdea vieții veșnice« (Tit 1.2; 3.7 „(1:2) în speranţa vieţii eterne pe care Dumnezeu, care nu poate să mintă, a promis-o mai înainte de timpurile veacurilor;“ „(3:7) pentru ca, îndreptăţiţi prin harul Său, să devenim moştenitori ai vieţii eterne potrivit speranţei.“) constă tocmai în așteptarea ca în curând (în atmosfera și în mediul acestei vieții) s-o savurăm pe deplin. Atâta timp cât eu mai sunt în trupul acesta și în lumea aceasta savurarea practică a vieții veșnice va trebui totdeauna să meargă mână în mână cu curățirea (1 Ioan 3.2,3 „(3:2) Preaiubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu şi ce vom fi nu s-a arătat încă; ştim că, dacă Se va arăta El, vom fi asemenea Lui, pentru că-L vom vedea cum este. (3:3) Şi oricine are speranţa aceasta în El se curăţeşte, după cum El este curat.“). »Știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El (viața lui este viața mea), pentru că Îl vom vedea așa cum este (aceasta este caracteristica vieții veșnice: ea „cunoaște“ pe Fiul, și în curând Îl vom cunoaște desăvârșit). Oricine are *nădejdea* aceasta în El*, se curățește,* după cum El este curat« - aceasta înseamnă, că el se pune deja acum din punct de vedere moral în armonie cu ceea ce este El în Sine Însuși.

Domnul Isus Însuși arată clar aceasta la spălarea picioarelor (Ioan 13.1-11). Pentru *umblarea* noastră prin pustiu este permanent necesară apa de curățire a Cuvântului (Numeri 19), și pentru *prezența* noastră în Locul Sfânt la altar este necesară apa ligheanului (Exodul 30.17-21 „(30:17) Şi Domnul i-a vorbit lui Moise, zicând: (30:18) „Să faci şi un lighean de aramă pentru spălat, şi piciorul lui de aramă; şi să-l pui între cortul întâlnirii şi altar şi să pui apă în el. (30:19) Şi Aaron şi fiii lui să-şi spele mâinile şi picioarele din el. (30:20) Când intră în cortul întâlnirii, să se spele cu apă, ca să nu moară; sau când se apropie de altar ca să slujească, să înalţe o jertfă prin foc pentru Domnul. (30:21) Şi să-şi spele mâinile şi picioarele, ca să nu moară. Şi va fi o rânduială pentru totdeauna pentru ei, pentru el şi pentru sămânţa lui în generaţiile lor“.“); însă sublimul îl avem în Ioan 13: acolo este vorba de *a sta* la sânul Domnului Isus, de »a avea parte cu El« (Ioan 13.8-10 „(13:8) Petru ·I-a spus: „Nicidecum nu-mi vei spăla picioarele, niciodată!“ Isus i-a răspuns: „Dacă nu te spăl Eu, nu ai parte cu Mine“. (13:9) Simon Petru ·I-a spus: „Doamne, nu numai picioarele mele, ci şi mâinile şi capul!“ (13:10) Isus ·i-a spus: „Cine s-a scăldat nu are nevoie să i se spele decât picioarele, pentru că este în totul curat; şi voi sunteţi curaţi, dar nu toţi“.“). Nu de a primi parte *de El* – aceasta are loc prin nașterea din nou și prin credință (versetul 10): spălarea completă, și aceasta are loc o singură dată. Este însă necesară o curățire permanentă de toate murdăriile lumii acesteia și de murdăriile cărnii, pentru a avea parte cu El, pentru a savura părtășia cu Hristosul glorificat, cu Fiul lui Dumnezeu. Același lucru ne învață apostolul în prima lui scrisoare (1 Ioan 1.1-7), așa cum am văzut. Viața veșnică

- era la Tatăl,
- a fost revelată apostolilor,
- aceștia ne-au vestit-o,
- prin aceasta noi avem acum părtășie cu ei,
- o părtășie, care în același timp este părtășia cu Tatăl și cu Fiul,
- însă aceasta înseamnă totodată părtășie cu Dumnezeu, cu un Dumnezeu care este lumină și în care nu este nicidecum întuneric.

În curând, când vom fi la El în casa Tatălui, aceasta nu va mai fi o problemă. Atunci carnea nu va mai fi în noi şi nici un întuneric în jurul nostru. Însă noi umblăm deja acum în lumină, așa cum Dumnezeu este lumină; de asemenea este la fel de valabil, că noi mai avem încă păcatul în noi, și cu regret noi mai putem păcătui (1 Ioan 1.8; 2.1 „(1:8) Dacă zicem că nu avem păcat, ne amăgim pe noi înşine şi adevărul nu este în noi.“ „(2:1) Copilaşii mei, acestea vi le scriu, ca să nu păcătuiţi; şi, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept;“).

De aceea un prim aspect al nădejdii vieții veșnice este, că credinciosul se bucură să savureze în curând pe deplin viața veșnică, fără să mai fie deranjat de carne (firea pământească) și de lume. Eliberați de păcat, am devenit sclavii lui Dumnezeu (Romani 6.22 „(6:22) Dar acum, eliberaţi de păcat şi devenind robi ai lui Dumnezeu, aveţi rodul vostru spre sfinţire, şi sfârşitul: viaţa eternă.“) și avem responsabilitatea să trăim o viață sfântă, până vom intra în adevărata viață, desăvârșită, - viața veșnică. Invers: pe lângă această responsabilitate de a trăi în felul acesta, există și o plată pentru aceia care au trăit în felul acesta: »Dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul, viața veșnică« (Galateni 6.8). Și: »Cine seceră, primește o plată și strânge roadă pentru viața veșnică; pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp.« (Ioan 4.36 „(4:36) Secerătorul primeşte plată şi adună rod spre viaţă eternă, pentru ca şi semănătorul şi secerătorul să se bucure împreună.“) Și: »Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică.« (Ioan 12.25 „(12:25) Cine îşi iubeşte viaţa, o va pierde; şi cine îşi urăşte viaţa în lumea aceasta, o va păstra pentru viaţa eternă.“)

Aceste două ultime locuri din Scriptură sunt remarcabile, deoarece în evanghelia după Ioan în mod excepțional expresia »viața veșnică« are caracter de viitor. În mod obișnuit acest apostol accentuează că viața veșnică este deja acum posesiune a noastră și prin aceasta noi cunoaștem și savurăm toate »lucrurile cerești« (lucrurile Casei Tatălui) și putem avea părtășie cu Persoanele dumnezeiești în această Casă a Tatălui (Ioan 3.12-16 „(3:12) Dacă v-am spus cele pământeşti şi nu credeţi, cum veţi crede dacă vă voi spune cele cereşti? (3:13) Şi nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel care a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer. (3:14) Şi, cum a înălţat Moise şarpele în pustiu, aşa trebuie să fie înălţat Fiul Omului, (3:15) pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă eternă. (3:16) Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţă eternă.“). De aceea el vorbește foarte puțin în evanghelia sa și în scrisorile sale despre viitor; însă în cele trei cazuri, când el face aceasta expres, atunci aceste locuri sunt deosebit de prețioase pentru noi. În niciunul din cele trei locuri nu este numită explicit viața veșnică - și totuși din conținutul acestor locuri reiese clar că ea este.

- **Ioan 14.2,3:** În Casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc*Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.*

- **Ioan 17.24:** Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu*, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea,* slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.

- **1 Ioan 3.1,2:** Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că*atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.*

Ce binecuvântare ne este prezentată aici! Și totuși – nu este de asemenea binecuvântare, că Domnul a purtat de grijă pentru toate, atâta timp cât noi nu am intrat încă în slava deplină a vieții veșnice? Iuda ne mângâie cu cuvintele: »Dar voi, prea iubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică.« (Iuda 20,21 „(1:20) Dar voi, preaiubiţilor, zidindu-vă pe credinţa voastră preasfântă, rugându-vă prin Duhul Sfânt, (1:21) păstraţi-vă în dragostea lui Dumnezeu, aşteptând îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viaţă eternă.“) – aceasta înseamnă, în toate nevoile voastre bazați-vă pe îndurarea Lui, în toate situațiile voastre, până când ați intrat în viața veșnică.

Ioan vorbește despre viața veșnică înainte de toate ca posesiune actuală, Pavel înainte de toate ca de ceva viitor, ca stare cerească. Însă și la Pavel savurarea vieții veșnice nu este ceva, care exclusiv abia în cer va putea fi savurat. În realitate Hristos este viața mea (Coloseni 3.1-4 „(3:1) Deci, dacă aţi fost înviaţi împreună cu Hristos, căutaţi cele de sus, unde Hristos este aşezat la dreapta lui Dumnezeu: (3:2) gândiţi la cele de sus, nu la cele de pe pământ, (3:3) pentru că voi aţi murit şi viaţa voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. (3:4) Când Se va arăta Hristos, care este viaţa noastră, atunci veţi fi arătaţi şi voi, împreună cu El, în glorie.“), și această viață este ascunsă împreună cu El în Dumnezeu; însă Pavel ne cere – dacă am înviat împreună cu Hristos -, ca deja acum să căutăm și să ne gândim la ce este sus în cer, unde Hristos este. În realitate adevărata viață este în viitor (1 Timotei 6.12,19 „(6:12) Luptă-te lupta cea bună a credinţei, apucă viaţa eternă la care ai fost chemat şi pentru care ai mărturisit buna mărturisire înaintea multor martori.“ „(6:19) strângându-şi pentru viitor o temelie bună, ca să apuce adevărata viaţă.“); însă Pavel ne îndeamnă, acum »să apucăm« adevărata viață, viața veșnică, să punem mâna pe ea și s-o facem proprietate spirituală a noastră. »Evlavia (aceasta înseamnă, slujirea lui Dumnezeu, sau glorificarea Lui) este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare.« (1 Timotei 4.8 „(4:8) pentru că deprinderea trupească este de puţin folos, dar evlavia este de folos la toate, având promisiunea vieţii, a celei de acum şi a celei viitoare.“) Evlavia aduce roadă nu numai pentru viața viitoare (așa cum deprinderea trupească aduce roadă când s-a ajuns la țintă, și anume cununa), ci ea conține deja o binecuvântare mare pentru viața de acum, și anume în măsura în care noi practicăm în existența actuală adevărata viață din viitorul apropiat.

Apostolul Pavel este în privința aceasta un model binecuvântat (1 Timotei 1.16,17 „(1:16) Dar pentru aceasta mi s-a arătat îndurare, ca Isus Hristos să arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga-răbdare, ca model pentru aceia care vor crede în El, pentru viaţa eternă. (1:17) Iar Împăratului veacurilor, nepieritorului, nevăzutului, singurului Dumnezeu fie onoare şi glorie în vecii vecilor! Amin.“). Isus Hristos i-a arătat toată îndelunga Sa răbdare »ca o pildă celor ce vor crede în El, ca să capete viața veșnică. A Împăratului veșniciilor, a Nemuritorului, Nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin.«

Tradus de la: Das ewige Leben

Das ewige Leben, caietul 8 din seria „Was lehrt die Bibel?“, 1977,
Ernst-Paulus-Verlag, Neustadt/Weinstraße

Traducere: Ion Simionescu